

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΜΑΡΤΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 324 ΔΡΧ. 200

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Έτσι ξαφνικά όπως φούντωσε η υστερία ενάντια στην “προδοσία” και στην “εθνική ταπείνωση” έτσι, σχεδόν ξαφνικά άρχισε πάλι να κυριαρχεί η “λογική”. Έγινε λοιπόν αρκετά γρήγορα αποδεκτό από τους περισσότερους σχολιαστές ότι δεν έφταιγε η “προδοσία” αλλά οι “λαθεμένοι χειρισμοί” για την παράδοση του Οτσαλάν, ότι οι κατηγορίες του ΡΚΚ δεν ήταν τεκμηριωμένες και ότι αυτές αποτελούσαν επέμβαση στα εσωτερικά της χώρας, ενώ άρχισαν να προβάλλονται στα κανάλια με κάπως καθυστερημένη τόλη και πρωτάκουστοι ισχυρισμοί, όπως ότι το ΡΚΚ δεν εκφράζει όλους τους Κούρδους της Τουρκίας, ή και εντελώς βέβηλες θέσεις, όπως ότι το ΡΚΚ έχει διαπράξει μπόλικες δολοφονίες αθώων. Στις περισσότερες περιπτώσεις τα ίδια κανάλια που ούρλιαζαν ενάντια στην “προδοσία” και υπέρ των “αδελφών Κούρδων”, τώρα απαιτούν να μην πέσουμε στην παγίδα της Άγκυρας και να μην κουρδοποιήσουμε την ελληνική εξωτερική πολιτική.

Η πιο συνηθισμένη εξήγηση που δίνεται σ’ αυτή την παράξενη αντιστροφή κλίματος είναι ψυχολογική. Πρόκειται για τον περίφημο αυθορμητισμό του Έλληνα. Σύμφωνα με αυτόν, ο Έλληνας όσο εύκολα μπορεί να ενθουσιάζεται με ένα ΡΚΚ και να ταυτίζεται με τις κατηγορίες που αυτό εξαπολύει, εξ ίσου εύκολα μπορεί να το εγκαταλείψει ακόμα και να το μισήσει, χάνοντας την νηφαλιότητα και την ισορροπία που απαιτείται στην εκτίμηση των γεγονότων.

Αυτή η ψυχολογική θεωρία χάνει σε ένα βασικό της σημείο: δεν μπορεί να εξηγήσει γιατί μερικές “αλήθειες” δεν αντιστράφηκαν στην διάρκεια αυτών των δραματικών μεταπτώσεων της κοινής γνώμης. Τέτοια είναι η “αλήθεια” ότι ο Πάγκαλος καλώς αποκεφαλίστηκε γιατί έκανε λαθεμένους χειρισμούς (που κατά σύμπτωση ποτέ δεν έχουν προσδιορίσει αφού ο καθένας ανακαλύπτει διαφορετικούς και συχνά αντίθετους “λαθεμένους χειρισμούς”). Και πριν και μετά τη θύελλα όλοι συμφωνούν στο ότι ο Πάγκαλος έφταιξε. Τέτοια αλήθεια είναι και το ότι έφταιζε η κυβέρνηση, ή καλύτερα το τμήμα της κυβέρνησης που χειρίστηκε το ζήτημα, οπότε έφταιγε ανάλογα και ο ίδιος ο Σημίτης, οπότε στο βάθος δικαιολογούνται όλοι οι άλλοι αποκεφαλισμοί, ενώ επιβεβαιώνεται και στο χειρισμό μεγάλων κρίσεων η σχετική ανικανότητα του Σημίτη. Αυτά τα σημεία δεν μπαίνουν σε αμφισβήτηση από καμία σημαντική πολιτική τάση, ούτε προς το παρόν από την ίδια την κυβερνητική τάση που τραυματίστηκε. Μόνο άτομα αντιδρούν, περισσότερο για να

διασώσουν το δικό τους κύρος. Αυτό λοιπόν που μένει σταθερό μέσα στις ψυχολογικές μεταπτώσεις και τις αλλαγές του πολιτικού κλίματος είναι το κλειδί των γεγονότων, η αληθινή τους εξήγηση, και η εξήγηση των ίδιων των μεταπτώσεων.

ΠΡΩΤΑ ΦΩΤΙΑ-ΜΕΤΑ ΠΑΓΟΣ

Όσπου να γίνει η μεγάλη εκκαθάριση μέσα στην κυβέρνηση και να ανέβει η νέα φουρνιά στην εξουσία, όλα τα σφουριά χτυ-

πούσαν εκεί. Το γενικό σύνθημα των 48 ωρών μετά την σύλληψη του Οτσαλάν, ως τον ανασχηματισμό ήταν η καθαίρεση του Πάγκαλου.

Σε αυτή την κρίσιμη φάση, που όλα τα κανάλια έδειχναν κάθε λεπτό δέσμο τον “μάρτυρα” Οτσαλάν και όλες οι εφημερίδες κραύγαζαν για προδοσία, οι ρωσόδουλοι ήταν ενομένοι με τους σοβινιστές, και τους ερέθιζαν να βγουν με δύναμη μπροστά. Τότε ήταν η ώρα των Μπαντουβάδων, των Ναξάκηδων, των Φαίλων, των Λυκουρέζων, των Καρατζαφέρηδων, των Καμμένων. Ήταν η ώρα που αυτός ο υπόκοσμος της πολιτικής έβγαине με έπαρση και ασφάλεια και διαμόρφωνε το γενικό υστερικό κλίμα. Ο κόσμος όλος του ανήκε.

Αμέσως μετά τον ανασχηματισμό ρίχτηκε το σύνθημα του κυνηγιού των εθνικιστών. Η ίδια η ανακοίνωση του ανασχηματισμού τόνιζε ότι από δω και μπρος κύριος εχθρός γίνονταν εκείνοι που έφεραν τον Οτσαλάν στην Ελλάδα, δηλαδή οι Ναξάκηδες, ενώ ως εκείνη τη στιγμή ήταν εκείνοι που τον έδιωχαν από την ελληνική πρεσβεία στην Κέννα, δηλαδή ο Πάγκαλος και οι άλλοι αποκεφαλισθέντες. Κύριος ε-

χθρός ήταν τώρα ο σοβινισμός, ενώ ως τώρα ήταν οι ευρωπαίοι. Η διαγραφή μερικές μέρες αργότερα του Μπαντουβά από την κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ αποτελούσε την ολοκλήρωση αυτής της τακτικής. Πρόκειται για μια αλάνθαστη συνταγή: πρώτα με τους σοβινιστές ενάντια στους ευρωπαίους, ύστερα κρύο νερό στους σοβινιστές. Έτσι έγινε με το Μακεδονικό, όταν ο Παπανδρέου ξύπνησε το σοβινιστικό θηρίο, εκτέλεσε τον Μητσοτάκη και έκοψε την ορμητική πορεία της Δημ. της Μακεδονίας προς την Ευρώπη. Όταν αυτός ο στόχος σε γενικές γραμμές πραγματοποιήθηκε, οι ρωσόδουλοι έριξαν κρύο νερό στις πλάτες του σοβινισμού και με τον πιο φυσικό τρόπο ανέπτυξαν τις διμερείς τους σχέσεις με τη χώρα που λίγο πριν κεραυνοβολούσαν, ενώ άρχισαν τα ανοίγματα και στη μακεδονική μειονότητα.

Το ίδιο έκαναν και τώρα: πρώτα φωτιά στους σοβινιστές, ύστερα επίτευξη τακτικού στόχου, και τέλος πάγος στους σοβινιστές.

Εννοείται ότι ο πάγος δεν πρέπει να εί-

συνέχεια στη σελ. 2

Η ΑΙΜΑΤΗΡΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΡΚΚ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η αιματηρή πορεία του ΡΚΚ στην Ελλάδα άρχισε από το 1984. Ήταν εκείνη την περίοδο που ο πράκτορας της Ρωσίας Παπανδρέου επέτρεψε την άνετη είσοδο των δολοφόνων του ΡΚΚ στη χώρα και στη συνέχεια νομιμοποίησε τη βίαιη δράση τους ενάντια σε τούρκους και κούρδους δημοκράτες αγωνιστές που ήταν αντίθετοι με την πολιτική γραμμή του διαμελισμού της Τουρκίας και την τρομοκρατική δράση του ΡΚΚ.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου επέτρεψε αρχικά την εγκατάσταση της συμμορίας του ΡΚΚ στο Λαύριο, στο στρατόπεδο των τούρκων και κούρδων πολιτικών

προσφύγων, όπου σύντομα άρχισαν τις επιθέσεις τους ενάντια τους. Ήταν μια ορδή από ανενδοίαστους μαχαιροβγάλτες που είχαν διαπρέψει σ’ αυτό το ρόλο τόσο στο Κουρδιστάν ενάντια στους αμάχους, όσο και σ’ όλη την Ευρώπη ενάντια στους πολιτικούς τους αντίπαλους. Κάτω από την κατακραυγή του δημοκρατικού κόσμου σ’ αυτές τις χώρες και μετά τις αποφάσεις που πήραν οι κυβερνήσεις αυτών των χωρών ενάντια του, το ΡΚΚ βρέθηκε καταφύγιο στην Ελλάδα όπου είχε την προστασία της αστυνομίας και της ΚΥΠ. Ενώ σε Τουρκία και Ευρώπη το ΡΚΚ συναντούσε την κατακραυγή, στην Ελλάδα

ο Παπανδρέου το παρουσίαζε στο λαό σαν κόμμα “αγωνιστών για την ελευθερία”. Οι σοβινιστές ήταν κατενθουσιασμένοι μ’ αυτή την εξέλιξη, αφού το ΡΚΚ πάλευε για το διαμελισμό της Τουρκίας.

Έτσι με πολιτική απόφαση της κυβέρνησης, η αστυνομία πάντα άφηνε το ΡΚΚ ανενόχλητο να μαχαιρώνει πολιτικούς του αντιπάλους και στην Ελλάδα.

Η εξαιρετική αυτή μεταχείριση του ΡΚΚ από την κυβέρνηση Παπανδρέου ήταν προϊόν της επιθετικής στρατηγικής, της λεγόμενης “εθνικο-αμυντικής”, από τον

συνέχεια στη σελ. 4

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

ναί μόνιμος. Οι σοβινιστές δεν πρέπει ποτέ να εξοντωθούν και η φωτιά θα πρέπει πάντα να σιγοκαίει. Η φωτιά που σιγοκαίει είναι η "τούρκικη απειλή", ο "τούρκικος επεκτατισμός". Αυτά δεν πρέπει ποτέ να αμφισβητηθούν. Σε αυτά βρίσκεται η ανεξάντλητη πηγή ενέργειας, η κινητήρια δύναμη της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα. Αυτό αποδείχτηκε και τώρα όταν με μια καλή προβοκάτσια και λίγο φύσημα η φωτιά γιγαντώ-

κεί κατήγγειλε τέλος εκ των προτέρων κάθε απόπειρα των ευρωπαϊστών του ΠΑΣΟΚ να ξεφορτωθούν οριστικά τους σοβινιστές λέγοντας: "Όλοι οφείλουν να έχουν ως σημείο αναφοράς τον Κ. Σημίτη ως δημοκρατικά εκλεγμένο πρόεδρο και ως πρωθυπουργό με λαϊκή κατοχύρωση και με τη σειρά του ο Κ. Σημίτης, ως πρόεδρος, οφείλει να αναφέρεται σε όλους και σε ότι διαχρονικά εκπροσωπεί και συμβολίζει το ΠΑΣΟΚ".

Σε αυτά τα λόγια δεν υπάρχει μόνο μια αποτροπή, αλλά και μια

μή που θα είναι έτοιμη η διαδοχή Λαλιώτη. Το ρώσικο μπλοκ, παρ' όλες τις μετάνοιες του κάποτε αυτοδυναμικού Τσοχατζόπουλου και τις εκκλήσεις του για συγκυβέρνηση με το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ, δεν τον εμπιστεύεται. Ότι και να κάνει ο Τσοχατζόπουλος θα είναι πάντα ένας έλληνας σοβινιστής. Είναι απαραίτητος σαν σύμμαχος, αλλά ακατάλληλος για αρχηγός του ΠΑΣΟΚ. Ο σοβινισμός δεν πρέπει ποτέ να αναθηρρήσει και να ξαναπάρει εξουσία μέσα σ' αυτό το κόμμα. Οι "ρώ-

λέμε ότι το δεύτερο είναι το πιο επικτό γιατί τώρα υπουργός εξωτερικών είναι ένας φίλος του Λαλιώτη, ο Γ. Παπανδρέου. Αυτός ο δήθεν ευρωπαϊστής μόλις ήρθε στα πράγματα κάλεσε στο γραφείο του τους πολιτικούς αρχηγούς, δηλαδή όλα τα τσιράκια της Μόσχας, και πρώτο- πρώτο τον Κωνσταντόπουλο, για να μοιραστεί μαζί τους το υπουργείο. Έφτασε στο σημείο να τους καλέσει ανοιχτά σε συναπόφαση όχι μόνο για τα στρατηγικά ζητήματα, αλλά και για τους τακτικούς χειρισμούς. Αρχικά ο Γ. Παπανδρέου μίλησε ωμά για Διακομματική επιτροπή για την εξωτερική πολιτική, και σαν ηχώ απαιτήσαν το ίδιο ο ΣΥΝ και η ΝΔ, αλλά φαίνεται ότι θα υπήρξαν αντιστάσεις από την κυβέρνηση γι' αυτό ο Γ. Παπανδρέου σε νέες δηλώσεις επιβεβαίωσε την διακομματική συνεργασία, αλλά άφησε ανοιχτή τη φόρμουλα με την οποία αυτή θα πραγματοποιηθεί. Πραγματικά τίποτα δεν είναι πιο χαρακτηριστικό της νέας μετά Οτσαλάν κατάστασης από το γεγονός ότι ο υπουργός εξωτερικών καλούσε στο γραφείο του και πρότεινε συνεργασία σε έναν Τσοβόλα την ώρα που αυτός κατηγορούσε ευθέως τον πρωθυπουργό για καταδότη. Αυτή ήταν μια θορυβώδης προδοσία αλλά γινόταν από τα άγια χέρια του νικητή, του ξαφνικά αγαπημένου παιδιού των ΜΜΕ, του ανθρώπου που πέτυχε τον "άθλο" με "ανοιχτές" διαδικασίες και με ασφάλεια να φέρει τα μέλη του ΡΚΚ από την Κέννα.

Πραγματικά αυτοί οι αχρείοι νεοδεξιοί δεν έχουν όρια στην παραμόρφωση της πραγματικότητας. Τι σχέση είχε ο χειρισμός της ατομικής βόμβας Οτσαλάν στην Κέννα, με την μεταφορά στην Ελλάδα τριών τεσσάρων ασήμαντων για τη διεθνή πολιτική προσώπων; Κι όμως αντιπαραβάλλον διαρκώς από τότε την "ανοιχτή" πολιτική και τους "ικανούς" χειρισμούς του Γ. Παπανδρέου στους "συνωμοτικούς" και "ανίκανους" χειρισμούς του Πάγκαλου. Το πιο θλιβερό είναι που και ο κατατομημένος Παπαδόπουλος έψαξε στην τακτική Παπανδρέου να βρει και τη δικαίωση της δικιάς του "ανοιχτής" τακτικής, που συνίστατο στη σύλληψη του Οτσαλάν και την διεθνοποίηση του ζητήματος.

Μπορεί κανείς να φανταστεί τι αξεπέραστη, μόνιμη ελληνοτουρκική, μόνιμη ευρωελληνική και μόνιμη εσωτερική κρίση θα εγκαινίαζε αυτή η "ανοιχτή" παρουσία του Οτσαλάν στην Ελλάδα. Το ζήτημα με τον Οτσαλάν δεν ήταν η "ανοιχτή" ή η "συνωμοτική" πολιτική, αλλά η πολιτική της μετωπικής σύγκρουσης με τους τουρκοφάγους σοβινιστές στο εσωτερικό της χώρας ή η πολιτική της παράκαμψης τους.

Τη σύγκρουση με τους σοβινιστές όμως δεν μπορεί να την δώσει σήμερα νικηφόρα καμιά κυβέρνηση στην Ελλάδα. Από την ώρα

που ο Οτσαλάν ήρθε στην Ελλάδα με τους ρωσόδουλους αποφασισμένους για εκκαθαρίσεις, η παρτίδα ήταν ματ για τον Σημίτη. Μόνο η έκταση των απωλειών μπορούσε να διαφέρει.

Σωτηρία της χώρας και απαγκίστρωση της από τους ρώσους πράκτορες, μπορεί να υπάρξει ΜΟΝΟ αν συντριβεί η θεωρία και η στρατηγική της "τούρκικης απειλής" και βαθύτερα μόνο αν συντριβεί ο σοβινισμός.

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ

Από αυτή τη σκοπιά πρέπει να αναλύσουμε και την πολιτική ήττα του ΡΚΚ μετά την συνέντευξη Ντιλάν και να δούμε τα όρια της δημοκρατικής αντεπίθεσης που εγκαινίασε η επέμβαση Μ. Θεοδωράκη.

Η απομόνωση της Ντιλάν δεν ήταν προϊόν της συνειδητής τακτικής του σοσιαλφασισμού απέναντι στους σοβινιστές που προαναφέραμε. Η αντίθεση στη Ντιλάν εκφράστηκε αυθόρμητα από τους δημοσιογράφους και τα μεσαία στελέχη των καναλιών αμέσως μετά το τέλος της συνέντευξης τύπου που αυτή έδωσε. Το λάθος της Ντιλάν ήταν το λάθος όλου του σοσιαλφασισμού που νόμιζε ότι κυριαρχούσε άνετα μέσα στις μάζες. Χτύπησε με θράσος και δίχως στοιχεία. Και αμέσως ήρθαν στην επιφάνεια όλες οι αδυναμίες αυτού του στρατοπέδου. Η Ντιλάν κατήγγειλε έναν πρωθυπουργό

συνέχεια στη σελ. 3

Η αφίσα της ΟΑΚΚΕ που τυχοκλήθηκε στην Αθήνα και στον Πειραιά

ΚΑΜΙΑ ΣΥΓΝΩΜΗ ΣΤΟ ΡΚΚ

Οι υποτιθέμενοι πατριώτες έχουν επιδοθεί σε μια γλοιώδη εκστρατεία συγνώμης στο ΡΚΚ και έχουν γεμίσει ενοχές τον ελληνικό λαό. Σε ελάχιστο χρόνο επέβαλαν τους ισχυρισμούς του ΡΚΚ και των εμπιστών του κυπατζήδων και δικηγόρων, σαν εθνικά άρθρα πίστης.

Το ΡΚΚ έγινε αποφασιστικός πολιτικός παράγοντας στην Ελλάδα την ώρα που δοκίμαζε παντού στην Ευρώπη την πολιτική απομόνωση. Αυτή η απομόνωση δεν ήταν δουλειά των ΗΠΑ και των αστικών κυβερνήσεων, αλλά των ευρωπαϊών δημοκρατών που δεν είναι τυφλοί από αντιτουρκισμό και ξέρουν ότι το ΡΚΚ είναι ένα εθνοφασιστικό κόμμα που εξόντωσε τούρκους αμάχους, τούρκους αντιφασίστες και κούρδους διαφωνούντες.

Ο ελληνικός λαός δεν οφείλει καμία συγνώμη στο ΡΚΚ. Το ΡΚΚ οφείλει συγνώμη στον ελληνικό λαό. Γιατί με το ζόρι θέλησε να επιβάλει μια ορισμένη εξωτερική πολιτική στην Ελλάδα και μάλιστα την εγκληματική πολιτική ΠΟΛΕΜΟΥ με την Τουρκία και γιατί εξεβίασε και πέτυχε κυβερνητικές αλλαγές στην Ελλάδα χάρη σε μια συντονισμένη παγκόσμια προπαγανδιστική εκστρατεία περί προδοσίας, που περιελάμβανε καταλήψεις πρεσβειών και συλλήψεις ομήρων.

Τα ελληνικά κόμματα που πρωταγωνίστησαν σ' αυτό το βρώμικο παιχνίδι ενώνονται με το ΡΚΚ στην διεθνή στρατηγική. ΡΚΚ, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΚΙ, ακροδεξιοί, νεοναζιστές, έχουν σήμερα μια κοινή εξωτερική πολιτική: Σύγκρουση με την Τουρκία και την Ευρώπη. Συμμαχία με τη Ρωσία των Ζιουγκάνοφ - Ζιρινόφσκι. Την ίδια στρατηγική (αλλά κρυφά) υπερασπίζεται ο Λαλιώτης μέσα στο ΠΑΣΟΚ και ο Καραμανλής μέσα στη Ν.Δ. Αυτό είναι το ρωσόφιλο μέτωπο.

Ο αποκεφαλισμός των 3 υπουργών και η φθορά του Σημίτη είναι μια τεράστια επιτυχία αυτού του μετώπου. Ιδιαίτερα οι Πάγκαλος και Παπαδόπουλος ήταν στο στόχαστρό του γιατί αντιστάθηκαν στα "κοινωνικά" του κινήματα και τα φασιστικά του μπλόκα. Αντίθετα ο αντικαταστάτης Γ. Παπανδρέου, που τα είχε πάντα καλά μαζί τους, εισέπραξε αμέσως τα ευνοϊκά σχόλια του ΡΚΚ.

Η επιχείρηση "άσυλο στον Οτσαλάν" αποτελεί μια πολιτική προβοκάτσια της φασιστικής Ρωσίας των Ζιουγκάνοφ - Ζιρινόφσκι, δηλαδή της Ρωσίας της Δούμας την οποία πάντα εκθειάζει το ΡΚΚ. Αυτοί έστειλαν τον Οτσαλάν σαν ζωντανή βόμβα στην Ελλάδα και, πιθανότατα, τον έδωσαν στην Τουρκία αφού δεν τον χρειαζόνταν πια. Γιατί η στρατιωτική τακτική που αυτός εκπροσωπούσε χρεοκόπησε και ήρθε η ώρα της νέας ρώσικης πολιτικής στο κουρδικό, δηλαδή της διεθνοποίησης. Στόχος της προβοκάτσιας ήταν η υπονόμευση της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας μας.

Αυτό δεν πρέπει να περάσει. Οι υποκριτές πρέπει να αποκαλυφθούν. Πίσω από τις αντιδυτικές και αντιτουρκικές κραυγές κρύβεται σήμερα η υποτέλεια στη Ρωσία των S-300. Οι παλιοί πράκτορες των αμερικάνων έχουν γίνει φανατικοί φίλοι της Ρωσίας. Οι δήθεν φίλοι των Κούρδων θέλουν τον διαμελισμό της Τουρκίας, αλλά όχι του Ιράκ. Θέλουν τάχα τον εκδημοκρατισμό της Τουρκίας, αλλά συμμαχούν με τους απόλυτα βάρβαρους μουλάδες του Ιράν και το τούρκικο ισλάμ. Καταγγέλλουν την Ευρώπη που δεν έδωσε άσυλο στον Οτσαλάν, αλλά όχι τη Ρωσία.

Πραγματικά πρόκειται για ένα ολόκληρο καθεστώς πρακτόρων που καιροφυλακτεί για την πολιτική ανωμαλία, τον πόλεμο και τη δικτατορία και κρύβεται πίσω από τα δημοκρατικά δικαιώματα των καταπιεζόμενων Κούρδων της Τουρκίας.

θηκε, κατέκαψε τους πιο ισχυρούς υπουργούς και μάδησε τον ίδιο τον πρωθυπουργό. Τα πλαίσια αυτής της τακτικής τα διέγραψε με ακρίβεια ο αρχηγός της ρώσικης τάσης μέσα στο ΠΑΣΟΚ και θριαμβευτής του ανασχηματισμού, ο Λαλιώτης, σε μια συνέντευξή του στην *Ελευθεροτυπία* της 28 Φλεβάρη.

Εκεί προσδιόρισε σαν κύριο πρόβλημα της στιγμής τους "υπερπατριώτες", αν και διαχώρισε από αυτούς τον Καλεντερίδη, τον "έλληνα αξιωματικό που κατά τη θητεία του στο στρατό έχει μια θετική και ευδόκιμη διαδρομή και συμβολή στην άμυνα και στην ασφάλεια της χώρας". Εκεί επιβεβαίωσε τα λάθη του Πάγκαλου. Ε-

νοηθεσία, ότι δηλαδή ο Σημίτης δεν πρέπει να ξανατολήσει να σηκώνει κεφάλι απέναντι στον Λαλιώτη, όπως έκανε πριν την κρίση Οτσαλάν. Γιατί ο Σημίτης δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας δημοκρατικά εκλεγμένος αρχηγός του ΠΑΣΟΚ και πρωθυπουργός, δηλαδή τίποτε άλλο εκτός από νόμιμος. Άλλωστε στην ίδια συνέντευξη ο Λαλιώτης αποκαλεί τον Σημίτη αδελφό (δεν θα γίνω αδελφοκτόνος), δηλαδή ο ίδιος αυτοανακηρύσσεται εν δυνάμει συναρχηγός αλλά και διάδοχος του θρόνου.

Είναι φανερό ότι η ρώσικη τακτική σε ότι αφορά το ΠΑΣΟΚ δεν είναι η πτώση του Σημίτη, αλλά η διατήρησή του μέχρι τη στιγ-

σοι" έκαναν τόσες "καθάρσεις" για να ξεμπερδέψουν μ' αυτόν.

ΠΙΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Αντίθετα ένας αποδυναμωμένος και υπάκουος Σημίτης, είναι σήμερα μια ιδανική λύση για τους "ρώσους", στο βαθμό που και η Ευρώπη και η εμποροβιομηχανική αστική τάξη αυτόν εμπιστεύονται απόλυτα. Όλο το ζήτημα είναι γι' αυτούς να του αποσπάσουν τη συγκυβέρνηση με τον ΣΥΝ. Αυτός ο στόχος συμπυκνώνεται σε δύο αιτήματα, που ανάμεσά τους το πιο επικτό είναι το δεύτερο. Το πρώτο αίτημα είναι η απλή αναλογική και το δεύτερο είναι το Συμβούλιο εξωτερικής πολιτικής.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

Υπόθεση Οτζαλάν

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ Η ΚΑΙΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΑΝΑΜΕΙΞΗ

Αν υπάρχει κάτι που επιβεβαιώθηκε περίτρανα μέσα απ' όλον αυτό τον κουρνιαχτό που σηκώθηκε γύρω από την υπόθεση Οτζαλάν, αυτό είναι η έγκαιρη και σε ανύποπτο χρόνο πολιτική εκτίμηση της ΟΑΚ-ΚΕ για τον πρωτεύοντα ρόλο και την άμεση εμπλοκή της Ρωσίας στο ζήτημα.

Από την πρώτη στιγμή που άνοιξε αυτή η υπόθεση, μετά δηλαδή την αποχώρηση του Οτζαλάν από τη Συρία, είδαμε πως η Ρωσία ήταν αυτή που κινούσε τα νήματα, είτε στο προσκήνιο είτε στο παρασκήνιο. Και αυτή την εκτίμηση δεν μπορεί διόλου να την επισκιάσει η συνειδητή προσπάθεια σχεδόν όλων των ΜΜΕ στη χώρα μας να αναγάγουν τα πάντα στη δράση είτε της CIA είτε της MIT είτε της MOSSAD.

Όμως τα περισσότερα χειροπιαστά πολιτικά στοιχεία και ορισμένα άρθρα που πρόσφατα είδαν το φως της δημοσιότητας έρχονται να πιστοποιήσουν τη δική μας εκτίμηση για το ρόλο της Ρωσίας και προσωπικά του Πριμακόφ.

Θα αντλήσουμε εδώ μερικά μόνο στοιχεία από ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στο Βήμα στις 21 Φλεβάρη. Το υπογράφει ο Δ. Νικολακόπουλος και έχει τίτλο "Από τη Ρώμη στα χέρια της MIT". Ο υπέρτιτλος, αίφνης, του άρθρου αποκαλύπτει μιας εξαρχής την αλήθεια: "Ο πράκτορας της KGB και οι ελληνικές διασυνδέσεις". Ας διαβάσουμε μερικά χαρακτηριστικά σημεία του άρθρου:

«Από την ημέρα που ο ηγέτης των Κούρδων υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει τη Δαμασκό, μελέτούσε δύο εναλλακτικές λύ-

σεις: η πρώτη ήταν να εγκατασταθεί στην Ελλάδα και η δεύτερη στη Ρωσία. Η οργάνωση της επιχείρησης μεταφοράς του σε αυτές τις χώρες είχε ανατεθεί σε δύο άτομα της απολύτου εμπιστοσύνης του: σε έναν ελληνικής καταγωγής επιχειρηματία, που ήταν ο άνθρωπος για όλες τις "βρώμικες δουλειές", όπως λέγεται, δηλαδή να προμηθεύει τους Κούρδους με όπλα και να διασφαλίζει τη χρηματοδότηση του αγώνα τους, και, από την άλλη πλευρά, σε ένα υψηλόβαθμο στέλεχος της πρώην KGB το οποίο υπήρξε κάποτε και ο σύνδεσμος της μυστικής υπηρεσίας της ΕΣΣΔ με τον κούρδο ηγέτη» (οι υπογραμμισσεις εδώ και παρακάτω είναι δικές μας).

Αυτό το σημείο είναι αποκαλυπτικό και για άλλους λόγους. Πρώτα-πρώτα, δείχνει αυτό για το οποίο πάντα καταγγέλλονταν οι ελληνικές κυβερνήσεις, ότι στήριζαν και υλικά το PKK και όχι μόνο ηθικά. Και, δεύτερον, ότι όλ' αυτά τα χρόνια αυτός που κρυβόταν πίσω απ' αυτό το κόμμα ήταν η Ρωσία αυτοπροσώπως και η μυστική της υπηρεσία.

Ας συνεχίσουμε όμως την ανάγνωσή μας.

«Το πρώτο σχέδιο για τη μυστική μετάβαση του Οτσαλάν στην Ελλάδα προέβλεπε την επιβίβασή του σε ιδιωτικό αεροσκάφος που θα προσγειωνόταν στο Ηράκλειο της Κρήτης, από όπου θα οδηγούνταν σε ένα σπίτι όπου θα διέμενε για ένα χρονικό διάστημα με ψευδώνυμο και κάνοντας χρήση πλαστού διαβατηρίου ολλανδού ευρωβουλευτή. Το σχέδιο, που δεν ευδοκίμησε τότε, μετά και την άρνηση του πρωθυπουργού κ. Κ. Σημίτη να συναινέσει στην πραγματοποίησή του (η απάντηση του Πρωθυπουργού, όταν του γνωστοποιήθηκε από τον βουλευτή κ. Α. Μπαντουβά η πρόθεση του κ. Οτσαλάν να έρθει στην Ελλάδα, είναι γνωστή: "Μη μου το κάνετε αυτό, έχω τόσα προβλήματα"), ουδέποτε εγκαταλείφθηκε».

Από την αρχή, επομένως, πριν καν πάει ο Οτζαλάν στην Ιταλία, ο Σημίτης είχε ξεκαθαρίσει τη θέση του προβλέποντας τους σοβαρούς κινδύνους που θα συνεπαγόταν για τα εσωτερικά μέτωπα η εγκατάσταση του Οτζαλάν στην Ελλάδα. Διέβλεπε επίσης τον κίνδυνο (τον οποίο τελικά δεν απέφυγε) να τον φέρουν οι σοβινιστές προ τετελεσμένων γεγονότων. Πίσω όμως απ' αυτούς κρυβόταν η ίδια η Ρωσία, που αρχικά δοκίμασε το ιταλικό χαρτί.

Το γιατί το είχαμε γράψει στη Νέα Ανατολή προ μηνών. Ιδού και η επιβεβαίωση:

«Με τη βοήθεια του υψηλόβαθμου στελέχους της KGB ο Α. Οτσαλάν, όπως αποκαλύπτουν σήμερα στενοί συνεργάτες του, αναχώρησε για τη Μόσχα. "Ήταν το ίδιο άτομο που, σε συνεργασία με τον πρωθυπουργό της Ρωσίας κ. Πριμακόφ", εκμυστηρεύθηκε στενός συνεργάτης του κούρδου ηγέτη, "επεξεργάστηκαν το σχέδιο της μετάβασής του στην Ιταλία. Η μετάβαση του Οτσαλάν στην Ιταλία ήταν σε γνώση της ρωσικής κυβέρνησης που τον βοήθησε να επιχειρήσει αυτό το εγχείρημα". Τα στοιχεία που συνεκτιμήθηκαν, κατά την άποψή του, ήταν τα εξής: πρώτον, στην Ιταλία υπήρχε ένα ισχυρό φιλοκουρδικό λόμπι, ανάλογο με αυτό που υπήρχε στην Ελλάδα, δεύτερον, η κεντροαριστερή κυβέρνηση Ντ' Αλέμα θα συνέβαλλε στη διεθνοποίηση του Κουρδικού τρίτον, η Ρωσία με αυτό τον τρόπο θα δημιουργούσε προβλήματα στην Τουρκία, με την οποία οι σχέσεις της δεν είναι και ιδανικές. Όπερ και εγένετο».

Τα ίδια ακριβώς είχαμε γράψει κι εμείς.

Κάποια στιγμή, για λόγους που και πάλι είχαμε εξηγήσει στα άρθρα μας, ο Οτζαλάν αναγκάζεται να φύγει από την Ιταλία. «Έκτοτε αρχίζει και η άμεση εμπλοκή της Ελλάδας. Η απάντηση του πρωθυπουργού κ. Κ. Σημίτη όταν ενημερώθηκε εκ νέου από έλληνας βουλευτές για το ενδεχόμενο της έλευσης του κούρδου ηγέτη στην Ελλάδα ήταν και πάλι "όχι". Η θέση αυτή του Πρωθυπουργού είχε ως αφετηρία της το ότι "η παραμονή του Α. Οτσαλάν στην Ελλάδα θα οδηγούσε σε σύγκρουση με την Τουρκία, γεγονός που θα έθετε υπό αμφισβήτηση την πορεία της χώρας προς την ΟΝΕ"».

Τότε ακριβώς ο τότε υπουργός Εσωτερικών Παπαδόπουλος στέλνει στη Ρώμη τον αντιπρόεδρο της Βουλής Σγουριδίδη να πείσει τον Οτζαλάν να μην έρθει στη χώρα μας, γιατί αυτό μόνο ζημιά μπορεί να προκαλέσει: «Ορθά-κοφτά ο κ. Παπαδόπουλος διεμήνυσε στον κούρδο ηγέτη ότι, "αν έρθει στην Ελλάδα, θα συλληφθεί". Η απάντησή του κ. Οτσαλάν, όπως υποστηρίζει αυτόπτης μάρτυρας της συνάντησης, ήταν: "Δεν θα το κάνει αυτό σε μένα ο Αλέκος". Εξηγήθηκε ταυτοχρόνως στον κούρδο ηγέτη ότι η παραμονή του στην Ελλάδα θα

επέφερε ζημιά τόσο στον ίδιο όσο και στην υπόθεση του Κουρδικού, ενώ του παρασέθησαν και διαβεβαιώσεις ότι η Ελλάδα θα ήταν πάντοτε στο πλευρό του (...) Προς στιγμινή διεφάνη ότι ο Οτσαλάν επείσθη αφού μετά τη συνάντησή αυτή κάλεσε το υψηλόβαθμο στέλεχος της KGB που βρισκόταν κοντά του καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής του στη Ρώμη και του ζήτησε να διερευνήσει τη δυνατότητα επιστροφής του εκ νέου στη Ρωσία».

Πανταχού παρούσα λοιπόν η, κατά τη Δύση ανύπαρκτη, KGB. Αυτή τα ρύθμιζε όλα, αυτήν συμβουλευόταν σε κάθε του κίνηση ο Οτζαλάν. Κατά τα άλλα, ο Οτζαλάν ήρθε με δική του πρωτοβουλία στη χώρα μας...

Ακόμα και στις 29 Γενάρη, όταν έφτασε στο Ελληνικό από την Πετρούπολη, «οι συνοδοί του κούρδου ηγέτη "είχαν παραπλανήσει τις υπηρεσίες του VIP ότι δήθεν μετέφεραν ένα ρώσο υφυπουργό και οι αστυνομικές υπηρεσίες ελέγχου του αεροδρομίου δεν επεσήμαναν το γεγονός αυτό, όπως επίσης και ο πύργος ελέγχου δεν ενημέρωσε το κλιμάκιο της ΕΥΠ που ήταν εκεί ότι επρόκειτο να αφιχθεί αεροπλάνο από τη Ρωσία"».

Όλα λοιπόν παραπέμπουν στη Ρωσία. Ακόμα και όταν πήγε στο Μινσκ πάλι είχε πρώτα συνεννοηθεί με το συνήθη, πια πράκτορα της KGB: «Ο κούρδος ηγέτης επιβιβάζεται στο ίδιο αεροπλάνο που τον μετέφερε στην Ελλάδα με προορισμό την πρωτεύουσα της Λευκορωσίας, το Μινσκ, όπου, ύστερα από συνεννόηση που είχε κάνει ο ίδιος με τον συνεργάτη του, αξιωματούχο της πρώην KGB, θα επιβιβάζοταν σε άλλο αεροπλάνο που θα τον μετέφερε στη Ρίεκα και από εκεί στην Ολλανδία».

Το Μινσκ όμως είναι η πρωτεύουσα της Λευκορωσίας, του γνωστού Λουκασένκο, του πιο πιστού υποτακτικού της Μόσχας. Από κει, λοιπόν, ξαπόστειλαν τον Οτζαλάν στην Ελλάδα, προφανώς μετά από εντολή και πάλι της KGB.

Η συνέχεια είναι γνωστή. Όσο, λοιπόν, και να προσπαθούν οι φιλορώσοι στην Ελλάδα να συσκοτίσουν και να υποβαθμίσουν το ρόλο της Ρωσίας και της KGB στην υπόθεση Οτζαλάν, η ούρα της μαϊμούς φάνηκε. Και δε θ' αργήσει να φανεί και η ίδια η μαϊμού.

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 2

που ήταν επικεφαλής μιας κυβέρνησης, από την οποία όμως αυτή δέχτηκε τη σωτηρία. Κατήγγειλε ένα τμήμα της κυβέρνησης και εκθείαζε ένα άλλο (Γ. Παπανδρέου). Πρόβαλε το κόμμα της, ένα ξένο κόμμα, σαν συνεπή εκφραστή του ελληνικού λαού και τιμωρό των "προδοτών" που τον κυβερνούν.

Αυτή ήταν μια τόσο ωμή προσβολή που εξήγειρε κάθε γνήσιο εθνικιστή. Η βαρυσήμαντη και εύστοχη τοποθέτηση του Θεοδωράκη έκφρασε την κατάλληλη στιγμή όλο τον πληγωμένο εθνικισμό που ως τότε είχε διοχετευθεί ενάντια στην κυβέρνηση, και τον διοχέτευσε ενάντια στο PKK. Αυτόματα η δεξαμενή ενέργειας του σοσιαλφασισμού άδειασε και η εκδήλωση των καλλιτεχνών, που αυτός ετοίμαζε έμεινε δίχως πολιτικό αέρα. Το χτύπημα που τους έδωσε ο Θεοδωράκης ήταν καταλυτικό. Πολλοί τραγουδιστές βέβαια έδωσαν την παρουσία τους, αλλά λίγοι το έκαναν από πεποίθηση και πολλοί από αδυναμία. Μερικοί έκαναν τον άρρωστο, ενώ λίγοι τόλμησαν ακόμα και να πουν όχι. Την ημέρα της συναυλίας υπήρχε ουσιαστικά μόνο νεολαία που ήθελε να ακούσει τζάμπα τραγούδια και να βρεθεί στο τζάμπα επαναστατικό και κυρίως αντιτουρκικό ρεύμα της εποχής. Όμως δεν υπήρχε κανένα πάθος. Ήταν φυσικό. Οι κνίτες για να πετύχουν μαζικότητα ακρωτηρίασαν ολόκληρα την πολιτική πλατφόρμα της συναυλίας. Έμεινε μόνο ένας κούρδικος λαός, χωρίς PKK, χωρίς αντιευρωπαϊσμό, δίχως λέξη ε-

νάντια στους "προδότες". Η κνίτικη πλατφόρμα είχε δεχτεί ένα τεράστιο χτύπημα. Ο Ριζοσπάστης ήταν έξαλλος με τον Θεοδωράκη.

Όμως η απάντηση Θεοδωράκη είναι η απάντηση στον εθνικισμό με τα όπλα του εθνικισμού και μέσα στα όριά του. Αυτό έγινε σαφές και με την δήλωση των 127 διανοούμενων που ήταν η πρώτη μαζική αντιεθνικιστική κίνηση σε επίπεδο κορυφής της αστικής τάξης από όσες ξέρουμε, η οποία δεν ξεκίνησε από τον ΣΥΝ, αλλά ήταν αντίθετή του. Αυτή η δήλωση χτυπάει το σοβινισμό και την πολιτική ανομαλία η οποία έχει σαν στόχο να εμποδίσει την "ολοκλήρωση της ευρωπαϊκής προοπτικής της χώρας" και έμμεσα χτυπάει το PKK και τις "αδιαφανείς στρατηγικές" που συνδέονται με αυτό. Όμως το αγκάθι μένει. Και οι 127 επιμένουν στον "τούρκικο επεκτατισμό".

Τούρκικος επεκτατισμός σημαίνει κύριος εχθρός η Τουρκία. Κύριος εχθρός η Τουρκία σημαίνει σύγκρουση με την Ευρώπη και συμμαχία με τη Ρωσία.

Ας ξέρουν καλά όλοι αυτοί που έχουν αναθαρρήσει ξανά μετά τον εφιάλτη των 48 ωρών, ότι είναι ο Ναζιάκης, η Παπαρήγα, ο Τσοβόλας και το PKK, που κρατάνε τη στρατηγική στα χέρια τους. Ότι αυτοί είναι σε θέση, ανά πάσα στιγμή, με μια απλή εθνική προβοκάτσια να τσακίζουν κάθε πολιτική και κοινωνική ομαλότητα σε αυτή τη χώρα. Όσο υπάρχουν οι τόνοι της τουρκοφοβίας και της δυναμίτιδας στο Αιγαίο το μέλλον θα ανήκει τους προβοκάτορες.

Η ΑΙΜΑΤΗΡΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΡΚΚ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

άξονα Συρίας - Βουλγαρίας (που βρισκόταν τότε υπό την κυριαρχία του σοσιαλφασισμού)-Ελλάδας κάτω από την κυριαρχία του ρώσικου σοσιαλφασισμού. Αφού το ΡΚΚ εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της ρώσικης πολιτικής είχε πάντα την πολιτική κάλυψη από το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ.

Η ΟΑΚΚΕ στάθηκε με συνέπεια δίπλα στους κούρδους και τούρκους πρόσφυγες που δέχτηκαν τις επιθέσεις του ΡΚΚ. Μία σειρά από οργανώσεις που ανήκουν στο λεγόμενο "αριστερό χώρο" κράτησαν σε συγκεκριμένες στιγμές την ίδια στάση, λόγω της πολιτικοϊδεολογικής συγγένειας τους με τούρκικες και κουρδικές οργανώσεις και της συνεργασίας τους μ' αυτές. Τελικά όμως οι περισσότεροι από αυτούς πήγαν πρόσφατα συλλήβην με τον "αγωνιστή ηγέτη" Οτζαλάν.

Θα παραθέσουμε εδώ ένα συνοπτικό ιστορικό αυτής της βίαιης δράσης και των αντιδράσεων που συνάντησε.

Ξεκινάμε από τον Ιούνιο του 1987. Τότε μέλη του ΡΚΚ προκάλεσαν άγρια επεισόδια με ξυλοδαρμούς και μαχαιρώματα στο στρατόπεδο των τούρκων πολιτικών προσφύγων στο Λαύριο. Τα επεισόδια άρχισαν όταν μέλη του ΡΚΚ προσπάθησαν να θέσουν στον έλεγχο τους το στρατόπεδο, χτυπώντας και καταλαμβάνοντας το δωμάτιο 4 τούρκων μελών της οργάνωσης "HALKIN KURTULUSU".

Σ' αυτή τους την ενέργεια αντέδρασαν όλοι οι άλλοι πρόσφυγες, με αποτέλεσμα οι Κούρδοι του ΡΚΚ να κρατήσουν γυναίκες ομήρους και να μαχαιρώσουν τον Μπεντρί δημοσιογράφο της "Κουρδιστάν Πρες" και εκπρόσωπο στην Ελλάδα της οργάνωσης "Ρίζγκαρι", όταν ο Μπεντρί προσπάθησε να ελευθερώσει τη γυναίκα του που την κρατούσαν όμηρο.

Οι Τούρκοι και Κούρδοι αγωνιστές πραγματοποίησαν απεργία πείνας έξω από τα γραφεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, για να διαμαρτυρηθούν για την επίθεση του ΡΚΚ ενάντια τους καθώς και για την υποστήριξη που έδωσε σ' αυτούς τους δολοφόνους η ελληνική κυβέρνηση και η αστυνομία. Αυτή η υποστήριξη έφτασε μέχρι το σημείο όχι μόνο να μείνουν ατιμώρητοι οι δολοφόνοι, αλλά και να καταδικαστούν πολλοί τούρκοι αγωνιστές - αντιφασιστές σε ποινές πολυμήνου φυλάκισης.

Το ΡΚΚ είχε εγκατασταθεί 3 μήνες πριν τα επεισόδια στο Λαύριο και άρχισε τις επιθέσεις ενάντια στις άλλες οργανώσεις απαιτώντας να φύγουν όλοι οι άλλοι που ήταν η συντριπτική πλειοψηφία και να μείνουν αυτοί μόνοι τους στο στρατόπεδο.

Οι άλλες οργανώσεις δηλαδή που ήταν εφτά στον αριθμό εί-

χαν 250 άτομα στο Λαύριο, ενώ το ΡΚΚ είχε 30.

Στους 250 των δημοκρατικών ομάδων περιλαμβάνονταν αρκετές γυναίκες και παιδιά. Ήδη οι κατατρεγμένοι αυτοί Τούρκοι αντιφασίστες παρόλα τα πολιτικά βαρεία τους λάθη, έδιναν ένα πολύ σκληρό αγώνα για την επιβίωση απομονωμένοι μέσα στο γκέτο τους από την ελληνική κοινωνία χάρη στην εχθρική πολιτική που ακολουθούσε απέναντί τους η κυβέρνηση Παπανδρέου.

Αυτή την απομόνωση εκμεταλλεύθηκαν οι μπράβοι του ΡΚΚ που άρχισαν με τα όπλα τους να επιδίδονται σε ένα όργιο τρομοκράτησης ενάντια στους άοπλους (για να μη δίνουν πολιτικές λαβές στην ελληνική κυβέρνηση σαν πρόσφυγες) Τούρκους αντιφασίστες.

Απομόνωναν λοιπόν και έδερναν ανθρώπους έξω από τα στρατόπεδα για ένα αρκετό διάστημα. Κάποια στιγμή πήραν σαν ομήρους γυναίκες και παιδιά προσφύγων και απείλησαν ότι θα τα σκότωναν αν δεν αποχωρούσαν οι άλλες οργανώσεις. Αυτοί οι 30 απαιτούσαν κυνικά να εκτελεστεί η απαίτησή τους ενάντια στη θέληση 250 και έφτασαν στο σημείο να μαχαιρώσουν και να στείλουν στο νοσοκομείο ένας μέλος του Ρίζγκαρι. Από εκεί κλιμακώθηκε η επίθεση τους αλλά και η ενιαία αντίσταση όλων των προσφύγων που παραμέρισαν γι' αυτό το λόγο τις διαφορές τους προκειμένου να ενωθούν ενάντια στη δολοφονική συμμορία.

Η ΟΑΚΚΕ μετά από αυτή την αιματηρή επίθεση του ΡΚΚ προχώρησε σε κοινή δράση με όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις που εκδήλωσαν εκείνο τον καιρό τη συμπαραστάσή τους στους πρόσφυγες. Τέτοια ήταν η "Κίνηση για την υπεράσπιση των πολιτικών δικαιωμάτων" και η "Κ.Ο. Μαχητής". Οργανώθηκε μία κοινή εκδήλωση διαμαρτυρίας στο Λαύριο. Οι εκπρόσωποι των τουρκικών και κούρδικων οργανώσεων δήλωσαν την πλήρη τους υποστήριξη σ' αυτό το κοινό κατέβασμα. Έτσι στις 28 του Ιούλη 1987 πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη εκδήλωση στο Λαύριο. Αυτή πήρε τη μορφή διαδήλωσης και αγκιτάτσιας με ταυτόχρονο μοίρασμα προκήρυξης και με συζητήσεις με Λαυριώτες. Φωνάχτηκαν τα συνθήματα: "Αλληλεγγύη στους Τούρκους και Κούρδους πρόσφυγες", "Ζήτω η φιλία των λαών", "Ελληνες και Τούρκοι εργατές ενωμένοι". Το πανώ της διαδήλωσης κατάγγελλε το ΡΚΚ. Τελικά στις 31 Ιούλη οι τραμπούκοι-φονιάδες του ΡΚΚ απομονωμένοι από την κοινή γνώμη και σε αδιέξοδο μπροστά στη σθεναρή στάση των τούρκων και κούρδων πολιτικών προσφύγων υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν το στρατόπεδο του Λαυρίου. Αυτή ήταν μια πρώτη νίκη των δημοκρατών, ελληνικών, τούρκων και κούρδων, ενάντια στο ΡΚΚ. Ωστόσο σταδιακά

το ΡΚΚ με αφόρητες πιέσεις, βρωμιές και κυρίως με την υποστήριξη του πασοκικού και κνίτικου σοσιαλφασισμού και χάρη στην κρίση και αποδυνάμωση των τουρκικών οργανώσεων, κατάφερε να κυριαρχήσει στο στρατόπεδο του Λαυρίου και λίγα μέλη άλλων οργανώσεων να μείνουν εκεί.

Οι σοσιαλφασίστες του ΡΚΚ ξεσπάθωσαν για μια ακόμη φορά μετά από 7 χρόνια όταν τραυμάτισαν σοβαρά μέλη του ΤΔΚΡ (Επαναστατικού Κομμουνιστικού Κόμματος Τουρκίας), με την ανοχή της ελληνικής Αστυνομίας και τις ευλογίες της κυβέρνησης.

Η ελληνική αστυνομία δεν έκανε καμία σύλληψη δηλώνοντας ότι "διαπίστωσε τα επεισόδια, αλλά δεν έκανε συλλήψεις, γιατί αυτά τα αδικήματα διώκονται κατ' έγκληση" (Ελευθεροτυπία, 29/9/94). Επίσης, η αστυνομία "έδωσε την εξήγηση ότι μπορεί να χρησιμοποιήθηκαν ομοιώματα όπλων για εκφοβισμό" (Ελευθεροτυπία, 29/9/94). Αυτή ήταν απάντηση στις καταγγελίες των μελών του ΤΔΚΡ ότι τα μέλη του ΡΚΚ τους απείλησαν με όπλα. Παρά το γεγονός ότι η επιχείρηση τρομοκράτησης των προσφύγων του Λαυρίου απέτυχε, ο Παπανδρέου με τη συνεργασία της δημοτικής αρχής του Λαυρίου κατόρθωσε να νομιμοποιήσει την ένοπλη βία των μελών του ΡΚΚ.

Επομένως, το ΡΚΚ έκανε ανενόχλητο τις επιθέσεις του, γνωρίζοντας εκ των προτέρων ότι δεν πρόκειται να υποστεί κυρώσεις. Μαζί του ήταν πάντα το κυρίαρχο πολιτικό μπλοκ με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ.

Στις 3/2/1995 η Ελευθεροτυπία δημοσιεύει καταγγελία επιτροπής Τούρκων και Κούρδων πολιτικών προσφύγων στη χώρα μας, αλλά και ελληνικών φορέων, ότι το ΡΚΚ ασκεί εναντίον τους τρομοκρατία με απειλές και ξυλοδαρμούς προκειμένου να κυριαρχήσει. Μετά τον τραυματισμό τους τον Σεπτέμβρη, προσπάθησε να τους απαγορεύσει την κυκλοφορία της εφημερίδας τους Ελευθερία.

Όταν η επιτροπή επιχείρησε να διαμαρτυρηθεί στα γραφεία του ΡΚΚ στην Αθήνα, συνάντησε ισχυρή αστυνομική δύναμη που τους απαγόρευσε την είσοδο με πρόσχημα ότι θα έκαναν κατάληψη. Ακόμη, στη σχετική ανακοίνωση της επιτροπής αναφέρονται και τα εξής: "Θέλουμε για μία ακόμη φορά να προειδοποιήσουμε δημόσια το ΡΚΚ να σταματήσει κάθε προσπάθεια επιβολής καθεστώτος πολιτικής απαγόρευσης στις άλλες οργανώσεις από την Τουρκία και το Κουρδιστάν. Το Ελληνικό Δημοκρατικό και Επαναστατικό Κίνημα δεν πρόκειται να αφήσει αναπάντητες τέτοιες προκλήσεις. Προειδοποιούμε ακόμη την ελληνική κυβέρνηση ότι θα τη θεωρήσουμε συνένοχη σε ό,τι γίνει". Οι πολιτικοί πρόσφυγες από την πλευρά τους δήλωσαν ότι "για οτιδήποτε συμβεί από δω και πέρα υπεύθυνο θα είναι το ΡΚΚ και η τρομοκρατική εθνικιστική πολιτική του". Τέλος, κάλεσαν όλους τους Έλληνες να συμπαρασταθούν στον αγώνα τους και στο δικαίωμά τους να αναπτύξουν ελεύθερα την πολιτική τους δράση.

Η επόμενη αναμέτρηση των δημοκρατών με το ΡΚΚ έγινε στο Πολυτεχνείο το 1996, ύστερα από νέα τρομοκρατική επίθεση του. Στις 11/11/96 μια ομάδα τραμπούκων του ΡΚΚ επιτέθηκαν με ξύλα και μαχαίρια και μαχαίρωσαν σε πολλά σημεία του σώματός τους δύο μέλη του ΤΔΚΡ (Επαναστατικού Κομμουνιστικού Κόμματος Τουρκίας) ενώ κατέστρεψαν το σπίτι που έμεναν. Την ίδια ώρα ομάδα 40 μελών του ΡΚΚ επιτέθηκε στο πολιτιστικό στέκι των οπαδών του ΤΔΚΡ στην Ανάβυσσο. Το κατέστρεψαν ολοσχερώς και τραυμάτισαν άτομα. Από τις δύο αυτές επιθέσεις 5 μέλη του ΤΔΚΡ βρέθηκαν στο νοσοκομείο (από μαχαιρώματα, με σπασμένα χέρια κ.λπ). Ταυτόχρονα στο κέντρο της Αθήνας οι τραμπούκοι του ΡΚΚ επιτέθηκαν στα γραφεία του ΡΚΚ-Risgarı (Απελευθερωτικό Κόμμα Κουρδιστάν). Έσπασαν τα έπιπλα και τα κομπιούτερ.

Η "Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Τούρκικο και Κουρδικό Λαό", στην οποία συμμετείχαν ανεξάρτητοι και οργανωμένοι από οργανώσεις σαν τον "Κομμουνιστικό Σύνδεσμο Εργατική Εξουσία", την "Κίνηση για την Ανασύνταξη του ΚΚΕ", την ΟΚΔΕ, την πρώην ΣΑΚΕ και άλλους έβγαλε ένα κείμενο καταγγελίας του ΡΚΚ που συνέδεε το ΡΚΚ στην Ελλάδα με τον εθνικοφασιστικό συρφετό από το Αρδahan ως τη "Χρ. Αυγή". Η ΟΑΚΚΕ υπόγραψε αυτή την καταγγελία ύστερα από σχετική πρόταση της Επιτροπής και συμφώνησε για μια κοινή δράση μαζί της ενάντια στο ΡΚΚ στο χώρο του Πολυτεχνείου τις μέρες της επετείου. Το κείμενο της Επιτροπής υπέγραψαν επίσης, εκτός από τις προαναφερόμενες οργανώσεις-μέλη της, το "Ξεκίνημα", η ΣΟΕ (Σοσιαλιστική Οργάνωση Εργατών), η Α/Συνέχεια και το ΚΚΕ (μ-λ).

Δημιουργήθηκε έτσι ένα αρκετά ισχυρό και δυναμικό μπλοκ που διαδήλωσε μέσα στο Πολυτεχνείο την 15η του Νοέμβρη (την προπαραμονή της επετείου) και έφτασε ως την κεντρική είσοδο του Πολυτεχνείου, όπου είχαν ανοίξει τα τραπέζια τους οι τραμπούκοι του ΡΚΚ. Αυτοί είχαν επιχειρήσει προηγουμένως να σκίσουν τις αφίσες της Επιτροπής που κατάγγελλαν τους τραμπούκισμούς τους και είχαν μ' αυτόν τον τρόπο συσπειρώσει και εξοργίσει περισσότερο τους δημοκράτες. Έτσι, όταν η διαδήλωση έφτασε μπροστά στα τραπέζια τους με τα συνθήματα "ΡΚΚ φασίστες, εθνικιστές", "έξω οι τραμπούκοι του ΡΚΚ", η ένταση και η αποφασισ-

στικότητα των διαδηλωτών ήταν τέτοια, ώστε δίχως την παραμικρή βία και μπροστά σε μια θυελλώδη κατακραυγή οι τραμπούκοι μάζεψαν σημαίες και τραπέζια και πήγαν στη διπλανή πύλη της Στουρνάρη. Μια δεύτερη όμως διαδήλωση καταγγελίας και εκεί τους υποχρέωσε να εγκαταλείψουν τελείως το χώρο του Πολυτεχνείου.

Την άλλη μέρα το ΡΚΚ εμφανίστηκε στο πιο μακρινό σημείο της περιβόλου στη γωνία Πατησίων και Στουρνάρη με πολλαπλάσιες δυνάμεις και με πολλούς τραμπούκους του ντυμένου στρατιωτικά. Άρχισαν μάλιστα να παρελαύνουν σε συλ περιπολίας. Η εξήγηση γι' αυτό το θράσος ήρθε λίγο μετά, όταν οι δυνάμεις της περιφρούρησης του ψευτοΚΚΕ στο προαύλιο της Αρχιτεκτονικής επιδόσαν μια νέα καμπάνια καταγγελίας - διαδήλωσης μέσα στον περίβολο. Οι κνίτες του ΕΚΑ δήλωσαν την υποστήριξή τους στο ΡΚΚ και το ίδιο έκαναν μέσα στην ΕΦΕΕ. Από την άλλη μεριά και το ΠΑΣΟΚ πήρε θέση υπέρ του ΡΚΚ.

Οι τραμπούκοι είχαν κλείσει λοιπόν τις συνεννοήσεις τους με τους προστάτες τους πριν επιχειρήσουν την επιστροφή τους στο Πολυτεχνείο. Όμως οι δυνάμεις της Επιτροπής και η ΟΑΚΚΕ δε σταμάτησαν την εκστρατεία τους. Εκείνο που άλλαξε ήταν ο πολιτικός συσχετισμός, ο οποίος επέβαλε τώρα μια πιο παρατεταμένη προπαγανδιστική δουλειά μέσα στον κόσμο που ερχόταν διαρκώς στο Πολυτεχνείο, και μια ιδεολογική αποδυνάμωση της ίδιας της βάσης του σοσιαλφασισμού που "περιφρουρούσε" το χώρο.

Το οριστικό ξωπέταγμα του ΡΚΚ από το Πολυτεχνείο προϋπόθετε τώρα όχι απλά τη σύγκρουση με τον ακραίο σοβινισμό, αλλά με όλο το πολιτικό καθεστώς της χώρας. Και αυτό δεν μπορούσε να γίνει από τη μια στιγμή στην άλλη. Έτσι εγκαταστάθηκε τραπέζι καταγγελίας με ντυντούκα και προκηρύξεις ενάντια στο ΡΚΚ στο οδόστρωμα της Πατησίων (προς το μέρος της πύλης, από το μεσημέρι του Σαββάτου ως το μεσημέρι της Κυριακής 17 Νοέμβρη), που συνέχισε να καταγγέλλει το ΡΚΚ για τους τραμπούκισμούς του ενάντια στο ΤΔΚΡ και το Risgarı. Αυτή η επίσημη καμπάνια είχε σαν αποτέλεσμα να σταματήσουν τις "βόλτες" τους οι σοσιαλφασίστες του ΡΚΚ, ενώ όλος ο κόσμος που κατέβηκε στο Πολυτεχνείο τις τρεις μέρες πληροφορήθηκε για πρώτη φορά τι σημαίνει ΡΚΚ.

Σε συνέχεια αυτής της παρέμβασης η Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Τούρκικο και Κουρδικό Λαό διοργάνωσε συγκέντρωση συμπαράστασης στην πόλη του Λαυρίου. Σκοπός της συγκέντρωσης ήταν να ενημερώσει το λαό του Λαυρίου για το χαρακτήρα

συνέχεια στη σελ. 6

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΜΝΗΣΤΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΚΚ

Στις 20 Νοεμβρίου 1998, η Διεθνής Αμνηστία έδωσε Δελτίο Τύπου για τη θέση της στο θέμα της σύλληψης του Αμπντουλάχ Οτζαλάν στην Ιταλία. Στην ανακοίνωση αυτή η Διεθνής Αμνηστία δηλώνει ότι διατηρεί την πάγια θέση της ότι το ΡΚΚ είναι τρομοκρατικό κόμμα, αλλά αντιτίθεται στην παράδοση του στην Τουρκία εάν αυτή σημαίνει παραβίαση των δικαιωμάτων του Οτζαλάν ως κατηγορούμενου και επιβολή θανατικής ποινής, και ζητά από την Ιταλία να πάρει εγγυήσεις από την Τουρκία για δίκαιη δίκη. Παραθέτουμε εδώ το απόσπασμα του Δελτίου που αφορά τη θέση της Διεθνούς Αμνηστίας για το ΡΚΚ:

“Αναποκρινόμενη στο σημαντικό ενδιαφέρον της κοινής γνώμης για τη σύλληψη του Αμπντουλάχ Οτζαλάν στην Ιταλία, και την εκφρασμένη πρόθεση των τουρκικών αρχών να ζητήσουν την έκδοσή του, η Διεθνής Αμνηστία επανέλαβε τις θέσεις της σ’ αυτό το θέμα.

Η Διεθνής Αμνηστία έχει καταγράψει και καταδικάσει την πρακτική των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που έχουν διαπραχθεί από μέλη του ΡΚΚ από τη δεκαετία του 1980 —συγκεκριμένα τις δολοφονίες πολιτών και κρατούμενων. Η οργάνωση υποστηρίζει σθεναρά ότι, όπου υπάρχουν στοιχεία ότι κάποιος έχει διαπράξει παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αυτοί πρέπει να δώσουν λόγο στη δικαιοσύνη”.

Αυτή είναι σήμερα η θέση της περισσότερο αναγνωρισμένης διεθνούς οργάνωσης παρακολούθησης της κατάστασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σ’ όλο τον κόσμο. Πρόκειται για μια οργάνωση που δεν μπορεί κανείς να κατηγορήσει για φιλοτουρκισμό, αφού στις εκθέσεις της καταγγέλλει τις τουρκικές δυνάμεις ασφαλείας για καθημερινή καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για βασανισμούς και εξαφανίσεις προσώπων, και τις τουρκικές αρχές ότι κάνουν τα “στραβά μάτια”. Ακόμη έχει καλέσει τις δυτικές κυβερνήσεις να ελέγξουν αν ο οπλισμός που δίνουν στην Τουρκία χρησιμοποιείται για τις επιχειρήσεις κατά των Κούρδων.

Η Διεθνής Αμνηστία πράγματι έχει καταγράψει από τη δεκαετία του 1980 τα εγκλήματα του ΡΚΚ, τα οποία επαναλαμβάνονται από τότε τόσο συστηματικά ώστε αποδεικνύεται ότι αποτελούν πρακτική ενός τρομοκρατικού και όχι επαναστατικού κόμματος. Η Διεθνής Αμνηστία καταγγέλλει σχεδόν σε κάθε αναφορά της ότι το ΡΚΚ έχει προβεί σε ομαδικές εκτελέσεις και φόνους αμάχων κατά τη διάρκεια επιθέσεων εναντίον **κουρδικών** χωριών, των οποίων οι κάτοικοι πιστεύει (το ΡΚΚ) ότι υποστηρίζουν την **τουρκική** κυβέρνηση. Όποιοι δηλαδή δεν είναι με το κόμμα αυτό και δεν ακολουθούν τη γραμμή του εκτελούνται αδιακρίτως.

Εδώ ακριβώς είναι που καταρρίπτεται το επιχείρημα των δικών μας σοσιαλιστών και ομοιοταξιστών, αλλά και των σοβινιστών, ότι ο “αγώνας” του ΡΚΚ είναι εθνικο-απελευθερωτικός, και επομένως πρέπει οι έλληνες δημοκράτες να τον στηρίξουν. Ίσα-ίσα, να τον καταγγείλουμε πρέπει.

Η πιο συνηθισμένη πρακτική του είναι να συλλαμβάνει και να σκοτώνει όχι μόνο τους φύλακες των χωριών —δηλαδή, χωρικούς εξοπλισμένους από την κυβέρνηση για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις του ΡΚΚ— αλλά και τις γυναίκες και τα παιδιά τους.

Τα βασανιστήρια και οι σαδιστικές δολοφονίες δεν λείπουν από το ημερήσιο πρόγραμμα

Θα παραθέσουμε εδώ ένα μεγάλο μέρος από τα στοιχεία που δίνει η Διεθνής Αμνηστία, στις ετήσιες αναφορές της για το ΡΚΚ:

Έτος 1988 (σελ. 216 της ετήσιας αναφο-

ράς της Διεθνούς Αμνηστίας, στην αγγλική γλώσσα): “Πολλές αναφορές επεσήμαναν ότι το παράνομο Κουρδικό Εργατικό Κόμμα (ΡΚΚ) συνέχισε να παίρνει αιχμάλωτους πολίτες και αρκετές φορές τους βασάνισε ή τους εκτέλεσε μακριά από τα χωριά τους”.

Έτος 1993 (σελ. 292 της ετήσιας αναφοράς της Διεθνούς Αμνηστίας, στην αγγλική γλώσσα): “Κατά τη διάρκεια του έτους σημειώθηκαν περισσότερες από 100 εμφανώς εσκεμμένες και αυθαίρετες δολοφονίες που αποδόθηκαν στους αντάρτες του ΡΚΚ. Πολλά από τα θύματα ήταν πολίτες, και δολοφονήθηκαν με τον ισχυρισμό ότι βοηθούσαν τις δυνάμεις ασφαλείας ή τους έδιναν πληροφορίες. Οι αντάρτες του ΡΚΚ επίσης αιχμαλώτισαν κι ύστερα “εκτέλεσαν” μέλη της φρουράς του χωριού (μίας παραστρατιωτικής δύναμης οργανωμένης από την κυβέρνηση για να εμποδίζει την πρόσβαση του ΡΚΚ σε υλική υποστήριξη από τον αγροτικό πληθυσμό). Σύμφωνα με αναφορές εφημερίδων, τον Οκτώβριο αντάρτες του ΡΚΚ μπήκαν στο χωριό Τσεβίζνταλι της επαρχίας του Μπιτλίζ, και απόπλισαν τους φύλακες του χωριού. Αμέσως μετά, μία μικρή ομάδα ανταρτών στην άλλη άκρη του χωριού αντάλλαξαν πυρά με ενισχύσεις από ένα κοντινό πόστο της ασφάλειας. Στον ήχο των πυροβολισμών, η κύρια ομάδα των ανταρτών αναφέρεται ότι άνοιξε πυρ εναντίον των συγκεντρωμένων χωρικών, σκοτώνοντας 37 ανθρώπους μεταξύ αυτών και παιδιά”.

Έτος 1994 (σελ. 297 της ετήσιας αναφοράς της Διεθνούς Αμνηστίας, στην αγγλική γλώσσα): “Οι αντάρτες του ΡΚΚ είχαν την ευθύνη για περισσότερες από 200 εσκεμμένες και αυθαίρετες δολοφονίες. Στα θύματα συμπεριλαμβάνονταν παιδιά, δάσκαλοι, ντόπιοι πολιτικοί και άλλοι πολίτες. Οι περισσότεροι από αυτούς που δολοφονήθηκαν ήταν φύλακες του χωριού και οι οικογένειές τους, και άνθρωποι για τους οποίους υπήρχε η υποψία ότι συνεργάζονταν με τις δυνάμεις ασφαλείας. Τον Μάη μια μονομερής εκχειρία που είχε κηρυχθεί από το ΡΚΚ, έληξε όταν αντάρτες απήγαγαν και σκότωσαν 32 άοπλα μέλη των δυνάμεων ασφαλείας και τέσσερις πολίτες κοντά στο Μπινγκιόλ. Τον Αύγουστο αντάρτες του ΡΚΚ σκότωσαν εννιά άτομα τα οποία είχαν πάρει αιχμαλώτους από το χωριό Γιοντζαλιμπιγίρ, της επαρχίας Ελαζίζ. Τον Οκτώβριο σκότωσαν 35 κρατούμενους, συμπεριλαμβανομένων δύο εφήβων, στην περιοχή Τσατ του Ερζερούμ.

Η Διεθνής Αμνηστία καταδίκασε αυτές τις σοβαρές παραβιάσεις και τον Ιούνιο δημοσία παρότρυνε το ΡΚΚ να σταματήσει τις εκτελέσεις και τις υπόλοιπες παραβιάσεις. Η Διεθνής Αμνηστία κάλεσε την ηγεσία του ΡΚΚ να διασφαλίσει ότι θα καθοδηγούνται όλες οι δυνάμεις του ΡΚΚ

να σέβονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και τη στοιχειώδη διεθνή ανθρωπιστική πρακτική”.

Έτος 1995: Σύμφωνα με αναδημοσίευση του Βήματος, (29/1/1995), η Διεθνής Αμνηστία αναφέρει ότι το ΡΚΚ έχει προβεί σε ομαδικές εκτελέσεις και φόνους αμάχων κατά τη διάρκεια επιθέσεων εναντίον κουρδικών χωριών, των οποίων οι κάτοικοι πιστεύει (το ΡΚΚ) ότι υποστηρίζουν την τουρκική κυβέρνηση. Στην ίδια έκθεση αναφέρεται ότι το ΡΚΚ συλλαμβάνει και σκοτώνει όχι μόνο τους φύλακες των χωριών, αλλά και τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Ακόμη το ΡΚΚ έχει απειλήσει και δολοφονήσει δημοσιογράφους, προκειμένου ν’ αποκτήσει τον έλεγχο της πληροφόρησης στην περιοχή.

Σε επίθεσή τους στο χωριό Καζανκογιού στις 28 Σεπτεμβρίου 1994 “μπήκαν στο σπίτι του δασκάλου Σαΐτ Κορκμάρ, τον έβγαλαν έξω, του έδεσαν χέρια και πόδια και τον σκότωσαν. Τελευταίως παρατηρείται σημαντική αύξηση των επιθέσεων του ΡΚΚ εναντίον δασκάλων. Μόνο μέσα στον Οκτώβριο και το Νοέμβριο δεκατρείς δάσκαλοι “εκτελέστηκαν” με συνοπτικές διαδικασίες από αντάρτες του ΡΚΚ. Σε μια συνάντηση με εκπροσώπους της Διεθνούς Αμνηστίας στο Λονδίνο τον Αύγουστο του 1994 ένας εκπρόσωπος του ΡΚΚ είπε ότι η οργάνωση είχε δεσμευθεί να συμμορφωθεί με το άρθρο 3 της Συνθήκης της Γενεύης του 1949 για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, το οποίο προβλέπει ότι τα άτομα που δε λαμβάνουν ενεργό μέρος στις εχθροπραξίες, συμπεριλαμβανομένων των μελών των ενόπλων δυνάμεων που έχουν καταθέσει τα όπλα τους και εκείνων που έχουν τεθεί εκτός μάχης λόγω ασθένειας, τραυματισμού, κράτησης ή οποιασδήποτε άλλης αιτίας, πρέπει να τυγχάνουν ανθρωπιστικής μεταχείρισης σε οποιαδήποτε περίπτωση. Αλλά η Διεθνής Αμνηστία καταγγέλλει ότι δεν τήρησαν τα συμφωνηθέντα”.

Έτος 1996 (σελ. 342 της ετήσιας αναφοράς της Διεθνούς Αμνηστίας, στην αγγλική γλώσσα): “Τουλάχιστον 60 εσκεμμένες και αυθαίρετες ανθρωποκτονίες έχουν αποδοθεί στους αντάρτες του ΡΚΚ (Κουρδικού Εργατικού Κόμματος). Οι Ασκέρ Ταχίρογλου και Ζέγια Ναζίμ, δύο Κούρδοι από το Ιράν που απήχθησαν το Γενάρη, αναφέρεται ότι ανακρίθηκαν και βασανίστηκαν από μέλη των “μητροπολιτικών ομάδων” του ΡΚΚ, πριν σφαχτούν. Τα σώματά τους που βρέθηκαν σε μία ακαλλιέργητη έκταση όχι μακριά από την Ισταμπούλ, παρουσιάζουν σημάδια εμφανούς καψίματος και ο λοβός των αυτιών είχε κοπεί. Οι φύλακες του χωριού —δηλαδή χωρικοί που πληρώνονται και εξοπλίζονται από τις αρχές για να παλεύουν ενάντια στο ΡΚΚ— που αιχμαλωτίστηκαν από τους αντάρτες αυτού του κόμματος κατά τη διάρκεια επιθέσεων αρκετές φορές εκτελέστηκαν, κατά τον ίδιο τρόπο, και κάποιες φορές μαζί με τα μέλη της οικογένειάς τους. Τον Ιούνιο, αντάρτες του ΡΚΚ που είχαν εξαπολύσει μία επιχείρηση ενάντια στο οροπέδιο του Ολούκμπασι, στην περιοχή Οσμανίγιε (διαμέρισμα των Αδάνων), απήγαγαν και μετά έσφαξαν τους Αλί Νιγιάζι Μπίλα, Αλί Γιόκογους και Αλίγιε Γιόκογους. Τον Αύγουστο ο Ζιουλκούφ Κιλίτς και οι δύο μικρότερες κόρες του, Καντίμ, δεκαέξι ετών, και Χαλίμ, δεκατριών ετών, που κατάγονται από το χωριό Αγκά, νομός Τσατ (διαμέρι-

σμα Ερζερούμ), απήχθησαν και δολοφονήθηκαν από αντάρτες του ΡΚΚ”.

Έτος 1997 (σελ. 316 της ετήσιας αναφοράς της Διεθνούς Αμνηστίας, στην αγγλική γλώσσα): “Ένοπλα μέλη του ΡΚΚ είχαν την ευθύνη για περισσότερες από 40 εσκεμμένες και αυθαίρετες δολοφονίες. Στα θύματα συμπεριλαμβάνονταν πολίτες, αλλά και αιχμάλωτοι στρατιώτες και φύλακες χωριών. Τον Μάη, οι Αμπντουλά Αϊ και Μασαλλάχ Λαλέ δολοφονήθηκαν στα Αδανα, από μέλη του ΡΚΚ, για το λόγο ότι “ήταν πράκτορες του κράτους”...

Τον Αύγουστο αναφέρθηκε ότι η Εμίλ Γιαβούζ δολοφονήθηκε από συναγωνιστές της, υποστηρικτές του ΡΚΚ στη φυλακή του Ντιγιαρμπακίρ για το λόγο ότι ήταν “πληροφοροδότης”.

Έτος 1998 (σελ. 339 της ετήσιας αναφοράς της Διεθνούς Αμνηστίας, στην αγγλική γλώσσα): “Ένοπλοι διαμελιστές, αριστεριστικές και ισλαμικές οργανώσεις είχαν την ευθύνη για τουλάχιστον 13 αυθαίρετες και εσκεμμένες δολοφονίες πολιτών και κρατούμενων. Ένοπλα μέλη του ΡΚΚ αναφέρεται ότι είχαν την ευθύνη για τουλάχιστον 10 δολοφονίες. Σύμφωνα με αναφορές, τον Ιούλη μέλη του ΡΚΚ σκότωσαν τον Μεχμέτ Εζντεμίρ στο χωριό Ουζουμλού, κοντά στο Ερούχ, στην επαρχία Σιύρτ, και επίσης απήγαγαν τον Αμπντουλάχ Τεϊμούρτάς από το ίδιο χωριό πριν τον σκοτώσουν. Τον Οκτώβριο η Μέρντα Ακάϊ μεταφέρθηκε από το σπίτι της στο Νουσαιμιν, της επαρχίας Μαρντίν, και τραυματίστηκε από μέλη του ΡΚΚ”.

Να σημειώσουμε εδώ πως τα δύο τελευταία χρόνια το ΡΚΚ σε στρατιωτικό επίπεδο έχει υποστεί κυριολεκτικά πανωλεθρία από τον τουρκικό στρατό, αφού το αντάρτικο του δεν στηρίζεται στο λαό. Γι’ αυτό παρατηρούμε τη φθίνουσα πορεία στις επιθέσεις βίας και τρομοκρατίας στις εκθέσεις της Διεθνούς Αμνηστίας.

Αλλωστε όπως έχουμε γράψει και σε προηγούμενα άρθρα της Νέας Ανατολής, αυτή η αποδυνάμωση του ΡΚΚ σε στρατιωτικό επίπεδο και η απομόνωση του μέσα στον τουρκικό και κουρδικό πληθυσμό, αλλά και στην Ευρώπη, ήταν που οδήγησε τη Μόσχα στο σχεδιασμό της χρησιμοποίησης του Οτζαλάν για προβοκάτσιες με στόχο τα ρήγματα ανάμεσα σε Τουρκία-Ευρώπη και Ελλάδα-Ευρώπη.

Η πολιτική απομόνωση και η στρατιωτική ήττα του ΡΚΚ οφείλονται ακριβώς στο φασιστικό χαρακτήρα αυτού του κόμματος και δείχνουν πόσο μακριά βρίσκεται από οποιαδήποτε έννοια δημοκρατικού και προοδευτικού κινήματος. Πρόκειται για τάγματα δολοφόνων που μόνο στην Ελλάδα, χώρα που μαστίζεται από αντιτουρκική υστερία, μπόρεσαν να βρουν τέτοια υποδοχή. Μετά τους σέρβους ναζί, ο ελληνικός λαός έμαθε να δέχεται τους κούρδους σοσιαφασίστες σαν αγωνιστές. Για την κατακύβηλη αυτή ευθύνεται κύρια το υποτακτικό στα ρώσικα πολεμικά σχέδια μέτωπο των ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΔΗΚΚΙ, λαλιώτικου ΠΑΣΟΚ και καραμανλικής ΝΔ που δίνουν αέρα στα πανιά των σοβινιστών, ναζιστών και κάθε είδους φασιστοειδών μεσηματικών καλλιεργούν. Η αντίδραση όλων των δημοκρατικών και προοδευτικών δυνάμεων πρέπει να είναι αποφασιστική.

ΤΟ ΡΚΚ ΚΑΙ Ο ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΡΦΕΤΟΣ

Σε κάθε λεγόμενη εθνική Σκρίση, επιβεβαιώνεται με τον καλύτερο τρόπο πως η πάλη για την ανεξάρτητη πολιτική συγκρότηση της εργατικής τάξης περνάει μέσα από την ολόπλευρη σύγκρουση με τον σοβινισμό της αστικής τάξης.

Όπως στο ζήτημα των Ιμιών, έτσι και τώρα με την υπόθεση Οτσαλάν ο σοσιαλπατριωτισμός ήταν η έκφραση του σοβινισμού των χειρότερων πλευρών της ελληνικής αστικής τάξης μέσα στο κίνημα.

Το “κίνημα” ενάντια στην “εθνική ντροπή”, είτε είχε τη μορφή της “εθνικής” αλληλεγγύης απέναντι στον «Κούρδικο λαό» και το ΡΚΚ (ψευτοΚΚΕ, ΝΑΡ, Διαρρήχτες του ΜΑΚΚΕ, ΚΚΕμ-λ, ΕΠΟΧΗ κ.λπ.), είτε είχε τη μορφή της “διεθνιστικής” αλληλεγγύης (ΟΣΕ και διάφοροι τροτσκιστές), είχε σα βάση ένα πράγμα :

Την εξ’ ορισμού παραδοχή του συνολικού άδικου της Τουρκίας και της τούρκικης επιθετικότητας σε βάρος της Ελλάδας.

Με βάση αυτή την αρχαική τοποθέτηση του ελληνικού σοβινισμού, η κυβέρνηση Σημίτη πέρασε δήθεν στην προδοσία, γιατί για μια άλλη φορά, μετά τα Ίμια και τους S-300, υποτάχθηκε στην τούρκικη επιθετικότητα.

Αυτή είναι και η τοποθέτηση του σοσιαλπατριωτισμού και του σοβινισμού, ο οποίος με τη μια του ή την άλλη μορφή φοράει το μανδύα του αντιιμπεριαλισμού, χρησιμοποιώντας τη γνωστή παπαντρεϊκή εξίσωση, πως Τουρκία σημαίνει αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

Έτσι διαμορφώνεται ένα μέτωπο “υποστήριξης” του Κούρδικου λαού φαινομενικά από τα πιο ετερόκλητα στοιχεία. Νεοναζί, Καραμανλική Ν.Δ., Τσοβολικοί, ακραία σοβινιστικά στοιχεία μέσα στο ΠΑΣΟΚ, μαζί με τους “αριστερούς” μας ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ και η εξωκοινοβουλευτική ουρά τους.

Στην πραγματικότητα, το μέτωπο αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από το κύριαρχο μαύρο μέτωπο του πολέμου, ένα μέτωπο που την πολιτική του ηγεμονία την κρατάνε τα πιο ρωσόδοουλα τμήματα της αστικής τάξης με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως τη γραμμή της πτώσης της Κυβέρνησης την έριξε με τον πιο αποφασιστικό τρόπο το ψευτοΚΚΕ για να ακολουθήσει όλο το μαύρο μέτωπο. Όπως επίσης το εξωφρενικό γεγονός, το ίδιο το ΡΚΚ να βάζει τη Ρωσία(τη Ρωσία βέβαια του Γιέλτσιν και όχι του Ζιοιγκάνοφ) μέσα στις δυνάμεις της “διεθνούς συνωμοσίας” σε βάρος του και η λέξη Ρωσία να έχει χαθεί από τα χείλη των υποστηρικτών του κάθε εί-

δους.

Υπάρχει ένα απόσπασμα από ένα άρθρο της ΕΠΟΧΗΣ που είναι χαρακτηριστικό. Γράφει ο άρθρογράφος σ’ ένα κεντρικό πολιτικό άρθρο στις 28 Φλεβάρη : “Το ΠΑΣΟΚ του Κ. Σημίτη καλείται τώρα να πληρώσει όχι μόνο για την παράδοση του Οτσαλάν αλλά και όλους τους ανοιχτούς λογαριασμούς που είχε με την κοινωνία. Κέρδισε σχεδόν όλες τις μάχες αλλά, εκτός εξαιρετικού απρόοπτου, θα χάσει τον πόλεμο μαζί της.”

Πρόκειται για μια ανοιχτή ομολογία της ρώσικης στρατηγικής, προκειμένου να ανατρέψει την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας.

Μπορεί δηλαδή η φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη να “νίκησε την κοινωνία” δηλαδή τα διάφορα σοσιαλφασιστικά αντιευρωπαϊκά κινήματα, όμως οι δυνάμεις αυτές έχουν στήσει γερά το “εθνικό μέτωπο” κι εκεί θα πάρουν τη ρεβάνς.

Εκεί βρίσκεται το μέτωπο των φιλορώσικων δυνάμεων με τον σοβινισμό, εκεί για χρόνια ολόκληρα έχουν δουλέψει τον λαό με εκατομμύρια τόνους δηλητήριο και ψευτιάς αντιτουρκισμού και από εκεί δεν μπορεί καμιά μερίδα της αστικής τάξης να ξεφύγει, στο βαθμό που στο σύνολό της είναι χωμένη μέσα στο σοβινισμό. Αυτά τα σοσιαλιμπεριαλιστικά δόκανα μπορεί μόνο να τα σπάσει το επαναστατικό και διεθνιστικό προλεταριάτο ερχόμενο σε ολομέτωπη σύγκρουση με το σοβινισμό και τον σοσιαλπατριωτισμό κάθε είδους.

Στο ίδιο το ζήτημα, κάθε έκφραση διεθνιστικής αλληλεγγύης στον Κούρδικο λαό στην Ελλάδα δεν μπορεί να μην έχει σαν πρώτο όρο την καταγγελία του ελληνικού σοβινισμού. Δεν μπορεί καμιά ΟΣΕ να μιλάει στο όνομα του διεθνισμού και να κατεβαίνει σε διαδηλώσεις συμπαραστάσης στο ΡΚΚ, όταν το κόμμα αυτό έβγαζε αφίσσα στη χώρα μας ενάντια στο δικαίωμα του λαού της Δημοκρατίας της Μακεδονίας να έχει το όνομά του, να καλεί όπως το ίδιο ομολογεί τον “ΣΥΝ, το ΚΚΕ και τη Μαχόμενη Αριστερά να συνδιοργανώσουν” το συλλαλητήριο υπέρ του ΡΚΚ, δυνάμεις δηλαδή που αρνούνται ακόμα και την ύπαρξη των εθνικών μειονοτήτων στη χώρα μας και διοργάνωναν συλλαλητήρια για το μακεδονικό και να διαδηλώνει και να τραγουδάει μαζί με κάθε ακροδεξιό στοιχείο και σοβινιστικό έκτρωμα.

Δεν μπορεί κανείς να βάζει ζήτημα διεθνιστικής αλληλεγγύης στον Κούρδικο λαό, αν ταυτόχρονα δεν καταγγέλλει την επιθετική πολιτική της Ελλάδας στη χρησιμοποίηση του ΡΚΚ. Μιας οργάνωσης που καμιά σχέση δεν έχει με το δημοκρατικό κίνημα του κούρδικου λαού, που χρησιμοποιήθηκε από το ρώσικο ιμπε-

ριαλισμό για τη διάσπαση της Τουρκίας και στηρίχτηκε από τον ελληνικό σοβινισμό με κάθε τρόπο. Και δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως σε καμιά χώρα της Ευρώπης και του κόσμου δεν έγινε καμιά μαζική λαϊκή κινητοποίηση υπέρ του Οτσαλάν και

του ΡΚΚ, ούτε το γεγονός πως καμιά χώρα δεν θέλησε να τον δεχτεί.

Το καθήκον των ελλήνων επαναστατών είναι πάνω από όλα σε αυτή την φάση και μέσα από την υπόθεση Οτσαλάν να συγκρουστούν με το σοβινισμό και το

σοσιαλπατριωτισμό κάθε είδους, βάζοντας μέσα στην εργατική τάξη με τον πιο ανοιχτό τρόπο τον πραγματικό διεθνισμό για τη συγκρότηση του συνειδητού προλεταριάτου. Σε αυτό τον δρόμο βαδίζει η ΟΑΚΚΕ.

ΝΑΡ-Ναζί: Μαζί δεν κάνουνε και χώρια δεν μπορούνε

Απ’ την πρώτη μέρα της παράδοσης του Οτσαλάν από τους Ρώσους στην Τουρκία, υστερικοί σοβινιστές, ναζιστές, μικροαστοί “αντι-ιμπεριαλιστές” και όλο το κνιταριό πραγματοποιούν συναυλίες και συλλαλητήρια συμπαραστάσης στο ΡΚΚ και τον ηγέτη του.

Μια τέτοια εκδήλωση έγινε στις 25/2/99 στην Κομοτηνή με τη συμμετοχή εκπροσώπων φοιτητών, εκπροσώπων της τοπικής Εκκλησίας, χρυσαυγιδών, μελών της “Κίνησης Πολιτών για την αλυσωτική Ελλάδα” καθώς και της “Αλληλεγγύης προς τον Κουρδικό Αγώνα”. Πριν τελειώσει η συγκέντρωση ακούστηκαν συνθήματα από χρυσαυγίτες με αποτέλεσμα να αποχωρήσουν οι εκπρόσωποι φοιτητών της Νομικής που ήταν ως επί το πλείστον μέλη του ΝΑΡ, και οι οποίοι δήλωσαν ότι ξεηλάστηκαν καθώς είχαν ζητήσει από τους διοργανωτές “να μην υπάρχουν ακραίες φωνές”.

Είναι ν’ απορεί κανείς πως οι τροτσκιστές μας δυσφορούν με την παρουσία των ναζιστών όταν συμμετέχουν μαζί στα ίδια συλλαλητήρια (σημειώνουμε τη διαδήλωση της 18 Φλεβάρη, όταν παρέλαυναν μαζί με τους ναζί που γαύγιζαν συνθήματα του στυλ “Τούρκοι, Μογγόλοι, Δολοφόνοι”), αφού έχουν την ίδια γραμμή του αντι-ευρωπαϊσμού, αντιτουρκισμού και της υποστήριξης των ψευτο-ταξικών κινήματων. Πολύ περισσότερο μάλιστα, είναι απορίας άξιο πως δυσχεραστούνται οι ΝΑΡίτες, αφού ενώ έχουν ξυλοκοπηθεί επανειλημμένα από τους χρυσαυγίτες δηλώνουν ότι δεν είχαν ποτέ εχθρικές σχέσεις μαζί τους, και δεν κάνουν τίποτα για να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές!

Η ΑΙΜΑΤΗΡΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΡΚΚ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

συνέχεια από τη σελ. 4

αυτού του κόμματος και να δηλώσει τη συμπαραστάση της στους τούρκους δημοκράτες, που την προηγούμενη μέρα επανέκτησαν τα γραφεία τους ύστερα από τη βίαιη εκδίωξή τους από αυτά από το ΡΚΚ. Στην εκδήλωση αυτή συμμετείχε και η ΟΑΚΚΕ.

Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στο συγκρότημα των γραφείων των αριστερών τουρκικών οργανώσεων, όπου βρίσκονται και τα γραφεία του ΡΚΚ. Εκεί φωνάχτηκαν τα συνθήματα “Έλληνες, Τούρκοι, Κούρδοι εργάτες ενωμένοι”, “Όχι στο μίσος των εθνικιστών, ζήτω η φιλία των λαών” και διαβάστηκε το κείμενο της προκήρυξης-καταγγελίας ενάντια στις σφαγές του ΡΚΚ, που μοιράστηκε στο Πολυτεχνείο. Ύστερα ακολούθησε πορεία στο κέντρο της πόλης με επίμονη καταγγελία του

ΡΚΚ, μοίρασμα της προκήρυξης και αφισκοδόλληση.

Οι σοσιαλφασιστές του ΡΚΚ έδειξαν την αδυναμία τους και την απομόνωσή τους, καθώς δεν μπόρεσαν να χτυπήσουν βίαια αυτή τη συγκέντρωση.

Αυτή ήταν η τελευταία σημαντική σύγκρουση των τούρκων, κούρδων και ελλήνων δημοκρατών με το ΡΚΚ.

Στην τωρινή κρίσιμη στιγμή για τη δημοκρατία της χώρας μας όπου τόσο το σοσιαλφασιστικό μέτωπο όσο και οι έξαλλοι σοβινιστές γαλούχησαν το λαό μας με την εικόνα του “αγωνιστή Οτσαλάν” και του “ηρωικού ΡΚΚ”, καμιά από αυτές τις οργανώσεις που έδωσαν τη μάχη τους τότε ενάντια στο ΡΚΚ δεν βγήκε να το καταγγείλει. Κι’ αυτό γιατί όλες έχουν δεσμούς ιδεολογικούς και πολιτικούς με το ψευτοΚΚΕ και δεν μπορούν να ξεπεράσουν το όριο που βάζει στις όποιες αποκλίσεις αυτό το κόμμα, τον α-

ντιτουρκισμό. Άλλωστε και το ’96 εγκατέληψαν στη μέση την καμπάνια ενάντια στο ΡΚΚ κάτω από την πίεση του ΝΑΡ, ενώ η “Κίνηση” δεν συμμετείχε πια ούτε στη διαδήλωση του Λαυρίου.

Το ΡΚΚ μαχαίρωνει ανθρώπους στη χώρα μας για πολιτικούς λόγους. Η βία του είναι μαζί με τη βία της “Χρυσής Αυγής” που το υποστηρίζει, η μεγαλύτερη πολιτική βία που σημειώνεται στην Ελλάδα. Το ΡΚΚ προπαγανδίζει στην Ελλάδα τον πόλεμο με την Τουρκία και, τέλος, χρησιμοποιεί την Ελλάδα σα βάση για μια αντιδραστική διαμελιστική εκστρατεία σε βάρος μιας γειτονικής χώρας, ενώ είναι το ίδιο αυτό εργαλείο επέμβασης του ελληνικού σοβινισμού στα εσωτερικά της Τουρκίας.

Η καταγγελία του αποτελεί δημοκρατικό καθήκον για όλους τους δημοκράτες.

Η διεύθυνση της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας στο Internet:

<http://users.hellasnet.gr/antinazi>

e-mail: antinazi@hellasnet.gr

Νέα επίθεση στα Λιπάσματα και τη βιομηχανική Δραπετσώνα

Ηετικές προδιαγράφοι οι εξελίξεις για το μέλλον του εργοστασίου των Λιπασμάτων στην Δραπετσώνα. Μετά τις κινήσεις της Επιτροπής Σωτηρίας, που είναι γνωστές στους αναγνώστες μας, σύμφωνα με όλες τις πληροφορίες φαίνεται πως η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή δεν επιτρέπει τις αλλαγές στη χωροθέτηση των αθλητικών εγκαταστάσεων και μάλλον, προς στιγμή τουλάχιστον το εργοστάσιο των Λιπασμάτων θα συνεχίσει τη λειτουργία του. Αν αυτό συμβεί η Επιτροπή για τη Σωτηρία των Λιπασμάτων θα έχει

παίξει έναν αποφασιστικό ρόλο. Ήδη οι εργαζόμενοι του εργοστασίου αναγνωρίζουν την τεράστια συμβολή της Επιτροπής στον αγώνα ενάντια στα προβοκατόρικα ολυμπιακά γήπεδα του Λαλιώτη.

Πριν όμως καλά-καλά ξεκαθαρίσει το τοπίο με τους Ολυμπιακούς, το εργοστάσιο δέχεται μια νέα επίθεση σε ένα άλλο μέτωπο.

Με απόφαση του νομάρχη Πειραιά, το παζάρι της πόλης μαζί με ένα μέρος του Σχιστού μεταφέρεται...έξω από το εργοστάσιο! Για την ακρίβεια μεταφέρεται στον καινούργιο παραλιακό δρόμο που αρχίζει από τον Άγιο-

Διονύση στη Δραπετσώνα και φτάνει μέχρι έξω από τα Τσιμέντα ΗΡΑΚΛΗΣ.

Πρόκειται πραγματικά για μία θηλιά στο λαιμό του εργοστασίου και όχι μόνο. Ο καινούργιος αυτός δρόμος φτιάχτηκε για να εξυπηρετεί την κίνηση των φορτηγών που έχουν σχέση με το λιμάνι, τα Λιπάσματα, τα Τσιμέντα, την επισκευαστική ζώνη της Δραπετσώνας και τη Δεξαμενή του Βασιλειάδη.

Το κλείσιμο τώρα αυτού του δρόμου από το Σάββατο το βράδυ και μέχρι την Κυριακή το απόγευμα που κρατάει το παζάρι κάθε βδομάδα, θα φέρει τεράστια προβλήματα στη διακίνηση των

φορτηγών που εξυπηρετούν τις ανάγκες των Λιπασμάτων, αλλά και των άλλων βιομηχανιών μιας και η λειτουργία τους είναι συνεχής για όλο το 24ωρο και όλες τις μέρες της βδομάδας.

Έχουμε δηλαδή να αντιμετωπίσουμε ένα νέο σαμποτάζ στη βιομηχανία, που αυτή τη φορά έχει την υπογραφή του νομάρχη και τη σύμφωνη γνώμη του δήμαρχου Δραπετσώνας Χρονόπουλου.

Η Επιτροπή Σωτηρίας είναι έτοιμη να ξεκινήσει κινητοποίηση για να αποτρέψει μια τέτοια εξέλιξη.

Στον αγώνα αυτό θα έχει μαζί της το λαό της Δραπετσώνας που

δεν θέλει το παζάρι και από μια άλλη πλευρά. Το παζάρι σήμερα έχει χάσει κάθε γραφικότητα, ομορφιά και χρησιμότητα για τον λαό. Αποτελεί την πιο ακραία έκφραση μικροεμπορίου, στηριγμένο στην απάτη, στην έλλειψη κάθε αγορανομικού ελέγχου, τόπος συγκέντρωσης κάθε λούμπεν στοιχείου και πηγή βρωμιάς για τη Δραπετσώνα. Ο Δήμαρχος Χρονόπουλος, πέρα από την αντιβιομηχανική του πολιτική, θέλει το παζάρι σαν μέσο πλουτισμού και εκβιασμού συνειδήσεων μέσα από τις άδειες. Όμως κάτι τέτοιο είναι έξω από τη θέληση του λαού και αυτόν θα βρει αντιμετώπιση.

ΔΙΚΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ"

Στις 7 Απριλίου 1996 10 μέλη του ΣΕΚ, πρώην ΟΣΕ, δέχθηκαν επίθεση στην Κυψέλη την ώρα που πουλούσαν την εφημερίδα τους *Εργατική Αλληλεγγύη* και διένειμαν ενημερωτικά έντυπα για τριήμερο συζήτησης. Σε μικρή απόσταση από τον τόπο της επίθεσης, βρισκόταν τα γραφεία της "Χρυσής Αυγής". Πέντε από τα μέλη της ΟΣΕ μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο. Η ΟΣΕ κατάγγειλε με ανακοίνωσή της ότι οι επιτιθέμενοι ήταν "νεοναζι μέλη της Χρυσής Αυγής" και κατάθεσε μήνυση ενάντια σε έξι μέλη της "Χρ. Αυγής". Η δίκη τους που έχει αναβληθεί πολλές φορές, γίνεται στις 15 Μάρτη στα δικαστήρια της Ευελπίδων.

Το ΣΕΚ ξεκίνησε πρόσφατα μία καμπάνια ενάντια στη "Χρ. Αυγή" με συνθήματα "να κλείσουν τα γραφεία της "Χρ. Αυγής", και "να τεθούν εκτός νόμου οι φασιστικές συμμορίες. Για πρώτη φορά αυτή η οργάνωση βάζει τόσο έντονα το ζήτημα των ναζιστών. Αυτό έχει να κάνει από τη μια με την πίεση που έχει ασκήσει γι' αυτό το θέμα η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ. Από την άλλη είναι γεγονός ότι όλοι οι "επαναστάτες" υποστηρικτές του Οτσαλάν έχουν τώρα τη ρετινιά της πολιτικής συμπόρευσης με τους χρυσαυγίτες σε όλα τα βασικά πολιτικά ζητήματα.

Σ' αυτή την καμπάνια που έχει ξεκινήσει το ΣΕΚ επιμένει να μη βάζει το θέμα της "Χρ. Αυγής" σαν κεντρικό για τη δημοκρατία στη χώρα εξομοιώνοντας τη "Χρ. Αυγή" με τους φασίστες γενικά. Ονομάζει τους χρυσαυγίτες απλά νοσταλγούς του Χίτλερ και του Ολοκαυτώματος, νοσταλγούς του ιστορικού ναζισμού, ακριβώς γιατί δεν μπορεί να εναντιωθεί στο ναζιστικό χαρακτήρα αυτής της οργάνωσης έτσι όπως εκφράζεται από την τωρινή, ζωντανή πολιτική της γραμμή.

Παρ' όλ' αυτά ο θόρυβος που ξεσηκώνει τώρα το ΣΕΚ για τη "Χρ. Αυγή" είναι θετικός όπως είναι θετική κάθε αντίδραση στην ασυδοσία των νεοναζιστών. Είναι επίσης πολύ σημαντικό που το ΣΕΚ βάζει έστω κι έτσι "εκτός νόμου".

Ενώ ο Ανδρουτσόπουλος, ο επίδοξος δολοφόνος του Κουσουρή παραμένει ελεύθερος, πρέπει όλοι να απαιτήσουμε να καταδικαστούν οι ναζί που επιτέθηκαν στα μέλη του ΣΕΚ, και να υπάρξει μια πρώτη καταδίκη των ναζιστών σ' αυτή τη χώρα. Καλούμε τους δημοκράτες να είναι στα δικαστήρια στις 15 του Μάρτη και να απαιτήσουν την καταδίκη των ναζιστών.

ΤΡΕΙΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ (Δημοσιεύτηκαν στην *Ελευθεροτυπία*)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ (15/2/99)

Ο Οτσαλάν δεν αξίζει καμίας υποστήριξης γιατί δεν είναι ηγέτης ενός απελευθερωτικού κινήματος, αλλά μιας φασιστικής οργάνωσης. Το ΡΚΚ δεν ρίξω ποτέ στο τουρκικό έδαφος επειδή δολοφόνησε αμάχους, έσπειρε εθνικιστικό μίσος στη βάση του κούρδικου και τουρκικού λαού κι εξόντωσε κάθε διαφώνοντα.

Όσο για τη χορήγηση ασύλου, αυτή θα ήταν επιπλέον ένας εμπρησμός στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ (16/2/99)

Η εισβολή στις πρεσβείες και η κράτηση ομήρων είναι το τίμημα που πληρώνει η χώρα μας για την τυφλή υποστήριξη που έδωσε σ' ένα κόμμα που οι δημοκρατικοί άνθρωποι στην Ευρώπη έχουν απομονώσει σαν εθνοφασιστικό. Παρά την υπαρχτή καταπίεση των Κούρδων, το ΡΚΚ δεν ρίξω ποτέ στο τουρκικό έδαφος εξαιτίας της δολοφονικής βίας που άσκησε ενάντια σε Τούρκους αμάχους και Κούρδους "αντιφρονούντες". Η αληθινή του έδρα ήταν πάντα η Συρία και διπλωματική του ισχύς η ρώσικη προστασία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ (23/2/1999)

Η επιχείρηση "άσυλο στον Οτσαλάν στην Ελλάδα" είναι μια προβοκάτσια ολικής που σχεδιάστηκε από τη Ρωσία για να φέρει τη Ελλάδα σε σύγκρουση με την Ευρώπη και να συντρίψει τις φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις στην κυβέρνηση.

Αξιοποιώντας τον αντιτουρκισμό που οι ίδιες έχουν καλλιεργήσει για χρόνια μέσα στο λαό, οι ρωσόφιλες δυνάμεις, δηλαδή η επίσημη "αριστερά", οι ακροδεξιοί σοβινιστές και το ΡΚΚ, έδωσαν ένα βαθύ χτύπημα στην ομαλή δημοκρατική πορεία της χώρας.

Πρώτες λαϊκές αντιστάσεις στους S-300

Δεν πέρασε και πολύς καιρός από την κοινή απόφαση Σημίτη-Κληρίδη για την εγκατάσταση των ρώσικων πυραύλων S-300 στην Κρήτη αντί για την Κύπρο που αρχικά προορίζονταν, και οι πρώτες αντιδράσεις άρχισαν. Και πολύ δικαιολογημένα μάλιστα.

Όπως διαβάζουμε στην εφημερίδα *Έθνος της 1/3/1999*, οι κάτοικοι της περιοχής Μεσσαράς αντέδρασαν έντονα μπροστά στο ενδεχόμενο να τοποθετηθούν τα ρώσικα οπλικά συστήματα στο στρατιωτικό αεροδρόμιο Τυμπακίου Ηρακλείου. Για την ανατροπή της εγκατάστασης οι κάτοικοι της Μεσσαράς συγκρότησαν επιτροπή αγώνα, η οποία στο ψήφισμα που εξέδωσε τονίζει ότι: "η στρατιωτική αναβάθμιση και η ανάπτυξη δεν συμβαδίζουν", ενώ παράλληλα επισημαίνουν ότι "η ενδεχόμενη τοποθέτηση πυραύλων στην περιοχή θα αποτελέσει ανασταλτικό παράγοντα στη γεωργική και τουριστική ανάπτυξη".

Αυτό το εξαιρετικό

γεγονός της αντίστασης του λαού της Μεσσαράς, δεν θα πρέπει να το περιμέναν οι ρωσόδουλοι και τα αφεντικά τους, νομίζοντας πως έχουν εξασφαλίσει την άνετη προέλασή τους στη χώρα μας.

Φαίνεται όμως πως παρά τις ατελείωτες δόσεις δηλητηριάδους αντιτουρκισμού που δέχεται σε καθημερινή βάση ο λαός μας, καταφέρνει και αντιπαλεύει τις δυνάμεις που είναι ενάντια στην πρόοδο και την ανάπτυξη, εκφράζοντας τα αληθινά αντιπολεμικά του αισθήματα. Δεν απομένει παρά να ξεσκεπαστεί πολιτικά και σε βάθος ο ψεύτικος φιλελληνισμός της ρώσικης υπερδύναμης καθώς και ο βρώμικος ρόλος του ελληνικού εθνικο-φασιστικού μετώπου που την υπηρετεί. Σε αυτό το μέτωπο ανήκουν και οι ψευτοϊκολόγοι της Greenpeace που ούτε καν έχουν ανοίξει το στόμα τους ενάντια στους S-300. Ξέρουν μόνο να κλείνουν τα ηλεκτροπαραγωγικά εργοστάσια στην Κρήτη.

Διαβάζετε-Διαδίδετε τη ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ Εφημερίδα της ειρήνης και της δημοκρατίας

Χτυπήματα μέσα από τον ΣΥΝ στην ανοιχτή ρώσικη γραμμή

Την Κυριακή 21 Φλεβάρη δημοσιεύτηκε στην *Αυγή*, άρθρο του Β. Σακελλαρίου, μέλος του Τμήματος Εξωτερικής Πολιτικής του ΣΥΝ, με τίτλο "αριστερό ή πατριωτικό μέτωπο;" που τοποθετείται ανοιχτά ενάντια στην επίσκεψη του Ν. Κωσταντόπουλου στη Μόσχα. Γράφει στο άρθρο ο Β.Σ.:

"Ο ΣΥΝ δεν θα υπήρχε αν δεν υπήρχε η περεστρόικα και ο Μ. Γκορμπατσόφ, σε πείσμα όσων θέλουν να ξεχθούν ή επιμένουν να αγνοούν αυτή την αλήθεια. Και όχι μόνο ο ΣΥΝ, αλλά και όλα τα κόμματα της ευρωπαϊκής αριστεράς με τα οποία συνεργάζεται ...

Συνεπώς δεν είναι παράξενο που οι κύριες επαφές που έγιναν στη Μόσχα, δηλαδή με τον πατριάρχη Αλέξιο και τον ηγέτη του ΚΚΡΟ, Ζιουγκάνοφ, σοκάρισαν και προβλημάτισαν έντονα.

Η δημοσιογραφική κάλυψη της επίσκεψης την Κυριακή 7 Φεβρουαρίου, στην "Αυγή" πρόβαλε τις επαφές με τις "πατριωτικές και τίμιες" δυνάμεις της Ρωσίας. Την αμέσως επόμενη ημέρα διαβάσαμε στην "Ελευθεροτυπία", σε ανταπόκριση του Γρ. Ρουμπάνη, ότι ο πρόεδρος του ΣΥΝ μίλησε στον Ζιουγκάνοφ για την "ανάγκη οι πατριωτικές δυνάμεις στην Ελλάδα και τη Ρωσία να ενώσουν τη φωνή τους κατά του ηγεμονισμού των ΗΠΑ", οπότε ο Ζιουγκάνοφ αναρωτήθηκε: "Γιατί μέχρι τώρα δεν είχαμε σχέσεις με το κόμμα αυτό; ποιος τους έκρυβε αυτούς τους ανθρώπους (!);"

Και την προηγούμενη Κυριακή, 14.2, είδαμε σχόλιο του Κ. Που. στην *Αυγή*, όπου με ύφος ολίγον σκωπτικό δηλώνεται ότι η γκλάσποστ είναι μεγαλύτερη όταν αφορά μια συνάντηση με τον Ζιουγκάνοφ, από ότι ήταν επί Γκορμπατσόφ, τον οποίο ο υπεύθυνος Δημοσίων Σχέσεων του τότε ΚΚΕ.

Συνεπώς, σύντροφοι, προσοχή και ευαισθησία απέναντι στην πραγματικότητα. Δεν γνωρίζουμε αν ο σ. Π. Τριγάζης που συνόδευσε στη Μόσχα τον πρόεδρο του ΣΥΝ έδωσε στον κ. Ζιουγκάνοφ το πολύ καλό βιβλίο του για εκείνη την παλιά επίσκεψη. Γνωρίζουμε όμως ότι ο κ. Ζιουγκάνοφ ηγείται ενός κόμματος που, παρά τις προσπάθειες να δείξει ένα "φιλικό" πρόσωπο τόσο απέναντι στα σημερινά προβλήματα του ρωσικού λαού όσο και απέναντι στη Δύση, έχει ένα

πρόγραμμα που στηρίζει τον "κομμουνισμό" στην παράδοση της "ρώσικης κοινότητας" και τον μυστικισμό της "ρώσικης ψυχής", δηλαδή στις "αξίες" ενός νεκραναστημένου πανσλαβισμού, για να μη μιλήσουμε για τις αναφορές σε "γη και αίμα" με τις ανατριχιαστικές συμπαραδηλώσεις τους.

Γνωρίζουμε επίσης ότι ο εθνικισμός και ο αντισημιτισμός θάλλουν μεταξύ τέτοιων πραγμάτων.

Και θυμόμαστε ότι πριν από λίγους μήνες, εκκλήσεις για πατριωτικά μέτωπα Ρώσων-Ελλήνων-Σέρβων-Κυπρίων-Αρμενίων έκανε και ο Ζιρινόφσκι. Ακόμη, τι εκπροσωπεί ο Αλέξιος στη ρώσικη κοινωνία; Είμαστε υπερβολικοί αν κάνουμε συνειρμούς για "ορθόδοξα τόξα";

Αναρωτιόμαστε πότε και πως ο ΣΥΝ αποφάσισε να εγκαινιάσει την επαφή του με τη Ρωσία αντικαθιστώντας την προοπτική της αριστεράς με την προοπτική της "ενότητας πατριωτικών δυνάμεων"

...Η επίσκεψη στη Μόσχα, με τους όρους που έγινε και με τον τρόπο που προβλήθηκε, συνιστά **μέγιστο πολιτικό ολίστημα**. Λακτίζει προς άκρως ευαίσθητα κέντρα. Η αναγκαία αναγνώριση και διόρθωση αυτού του λάθους είναι ευκαιρία να ξαναφέρουμε στο προσκήνιο ζητήματα και μαθήματα που μας προσδιορίζουν."

Η κριτική του Β.Σ. γίνεται απο την πλευρά του γκορμπατσοφισμού. Όμως η περεστρόικα ήταν η αναγκαία τακτική της "διαλυμένης υπερδύναμης" για το δυνάμωμα και την πλήρη κυριαρχία του ρώσικου στρατιωτικού ιμπεριαλιστικού μονοπωλίου σ' ολόκληρο το χώρο της πρώην ΕΣΣΔ και που τον βάφτισε, με τη συμφωνία της Δύσης, "χώρο ζωτικών συμφερόντων της Ρωσίας". Η αρκούδα έπαψε τυπικά να υπάρχει αλλά η Ρωσία συγκέντρωσε όλη την πολιτική, διπλωματική, οικονομική και στρατιωτική ισχύ στα χέρια της. Ο δυτικός ιμπεριαλισμός άρχισε να πληρώνει τη Ρωσία για να γίνει δυτική δημοκρατία μόνο και μόνο για να έχει σήμερα μια "ερυθρή" κυβέρνηση με επικεφαλής τον Πριμακόφ, τον Μασλιούκοφ κ.α. που την έβγαλε ο Ζιουγκάνοφ. Όπως ο αρχηγός της ΚGB Αντρόποφ γέννησε τον Γκορμπατσόφ έτσι και ο Γκορμπατσόφ γέννησε τον Ζιουγκάνοφ.

Ο Ζιουγκάνοφ ήταν υπαρχηγός του Ιδεολογικού Τμήματος του τότε "Κ"ΚΣΕ και υποστήριξε ενεργά την ιδέα της δημιουργίας ενός ξεχωριστού Ρώσικου "Κομμουνιστικού" Κόμματος για την "προστασία των εθνικών κρατικών συμφερόντων της Ρωσίας μέσα στο ΚΚΣΕ", πράγμα που έγινε το 1990, επί Γκορμπατσόφ. Ότι δηλ. δεν έγινε επί Μπρέζνιεφ, ακριβώς εξαιτίας του μεγαλώσιμου σοβινισμού που πάντα ανησυχούσε τα υπόλοιπα έθνη και είχαν τα δικά τους "κομμουνιστικά" κόμματα, έγινε κάτω από τις φτερούγες της περεστρόικα. Έτσι, τότε το ψευτοΚΚΕ γέννησε τον ΣΥΝ, που μεταμφιέστηκε σε δήθεν δημοκρατικό ευρωπαϊκό κόμμα, για να επιστρέψει σήμερα στις ρίζες του αποκαλύπτοντας τον κνίτη που ντύθηκε ευρωπαϊός, τον Ζιουγκάνοφ που ντύθηκε Γκορμπατσόφ. Άλλωστε ποτέ ο σοσιαλφασισμός, είτε σαν παλινόρθωση του καπιταλισμού το 1956, είτε σαν ρώσικος ιμπεριαλισμός σήμερα, δεν επικράτησε **αρχικά** ενάντια στην αστική δημοκρατία.

Για μια αναγκαία μεταβατική περίοδο προχώρησε σε μέτωπο με τους αστούς φιλελεύθερους για να τους ρίξει τελικά στην άβυσσο, όταν στάθηκαν αληθινό εμπόδιο μπροστά του. Για παράδειγμα ο Αλεξάντερ Γιάκοβλεφ, ο επιλεγόμενος και "ιδεολογικός αρχηγός της περεστρόικα" ήταν το 1972 αρχηγός του τμήματος προπαγάνδας της Κεντρικής Επιτροπής του "Κ"ΚΣΕ. Την εποχή εκείνη δημοσιεύει ένα άρθρο για τον κίνδυνο του εθνικισμού, του σοβινισμού και του αντισημιτισμού μέσα στην ΕΣΣΔ. Μετά απ' το άρθρο "εξορίζεται" στην "τιμητική" θέση του πρεσβευτή στον Καναδά, μια συνθησιμένη μέθοδος ενάντια τους ενοχλητικούς.

Ακριβώς αυτόν τον άνθρωπο χρησιμοποίησε ο Γκορμπατσόφ για να λανσάρει την περεστρόικα.

Στις 17 Ιούνη 1998, η εφημερίδα *Ιζβέστια* δημοσιεύει συνέντευξη του Γιάκοβλεφ που πήρε ο ανταποκριτής της, Ντιμίτρι Φιλιμόνοφ.

"ΕΡ: Οι πρώτες αντεργκράουντ νεο-φασιστικές ομάδες εμφανίστηκαν κιόλας στα τέλη της δεκαετίας του 50. Αναφέρθηκε η ύπαρξή τους σ' εσάς;

ΑΠ: Έλαβα σημαντικές αναφορές γι' αυτό. Ήρθαν από διαφορετικές οργανώσεις αλλά, κυρίως, από την ΚGB. Αναφέρθηκε η δημιουργία φασιστικών ομάδων νέων... Έπαιρνα πάντα πολύ σοβαρά τις πληροφορίες γι' αυτές τις ομάδες, αν και κάποιες από τους άλλους ηγέτες δεν ανησυχούσε γι' αυτό. Αυτοί συνέχιζαν να κλείνουν τα μάτια σ' όλα αυτά. Έλεγαν ότι οι νέοι απλά διασκεδάζουν μεταξύ τους. Άστου (έλεγαν), η ενεργητικότητα πρέπει να βρίσκεται διεξοδό -είναι καλύτερα γι' αυτούς να είναι ενάντια στους Εβραίο-μασόνους παρά ενάντια στην κυβέρνηση. Ωστόσο οι άνθρωποι ξεχνούν ότι στο Μόναχο όλα επίσης ξεκίνησαν από κάποιο μπαρ.

ΕΡ: Συζητήθηκε ποτέ ο Φασισμός στο Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΣΕ;

ΑΠ: Όχι, αν και προσπάθησα. Όλοι θα με κοιτούσαν σαν να ήμουνα σκιάχτρο και θα σκέφτονταν, έρχεται ο Γιάκοβλεφ να μιλήσει ξανά για εθνικισμό και φασισμό. Όλα άρχισαν εντελώς ειρηνικά. Το Παμιάτ (σ.σ.Μνήμη) ήταν αρχικά μια οργάνωση με πολύ ευγενικές προθέσεις. Συγκροτούνταν από ανθρώπους αφοσιωμένους στην διατήρηση αρχαίων μνημείων και ιστορικών χώρων. Τότε η ΚGB έβαλε έναν από τους ανθρώπους της μέσα στην οργάνωση, τον φωτογράφο Ντιμίτρι Βασίλιεφ. Άρχισαν να εμπλέκονται στα "πολιτικά", ειδικά στον αγώνα ενάντια στο Σιωνισμό. Τότε ο αρχικός πυρήνας εγκατέλειψε το Παμιάτ, και η ΚGB έδωσε στον Βασίλιεφ ένα νέο διαμέρισμα για αρχηγείο.

ΕΡ: Γιατί η ΚGB χρειαζόταν όλα αυτά;

ΑΠ: Υπήρχαν αντιφρονούντες στη δεκαετία του 80. Χρειαζόταν μια βαλβίδα για να απελευθερώσει τον ατμό των αντιφρονούντων από την κοινωνία. Επέλεξαν σα μέσο το Σιωνισμό, αιτία για όλα τα προβλήματα του Σοβιετικού λαού. Μετά το Παμιάτ, άλλες εξτρεμιστικές Ναζιστικές ομάδες άρχισαν να εμφανίζονται. Μ' αυτό τον τρόπο η ΚGB έδωσε ώθηση στο Ρώσικο φασισμό.

ΕΡ: Γνώριζε ο Γκορμπατσόφ για την σύνδεση ανάμεσα στην ΚGB και το Παμιάτ;

ΑΠ: Του είπα μερικά πράγματα για την συμπεριφορά των ηγετών του Παμιάτ. Η ουσία είναι πως όταν επέστρεψα στην εξουσία στα 1986, υπήρχε μια άμεση ανησυχία για μένα. Ήταν το Παμιάτ που άρχισε να με αποκαλεί σαν "αρχηγό της Εβραίο-Μασονικής Στοάς". Μου έδωσαν τέσσερα διαφορετικά επώνυμα -Ραμπίνοβιτς, Γιανκέ-

λεβιτς, Επστάιν, και μου διαφεύγει το τέταρτο. Έστειλαν μια αποστολή στο χωριό που γεννήθηκα για να βρουν εαν ήμουν ή όχι Εβραίος. Έφτιαχναν προκηρύξεις με την εικόνα μου κι ένα όπλο να σημαδεύει το κεφάλι μου με την επιγραφή: "Αυτή τη φορά δεν θα αστοχήσουμε. Με κατηγορούσαν για το άρθρο που έγραψα, πολύ καιρό πριν, για τον κίνδυνο του εθνικισμού στην ΕΣΣΔ. Τότε έγραψα λίγες αναφορές στον Γκορμπατσόφ. Η πρώτη ήταν το Μάιο 1987 και έλεγε: «...Αυτό το ξέσπασμα δημαγωγίας πάνω σε πολύ ευαίσθητα ζητήματα δεν είναι τίποτα άλλο από χυδαίος Ναζισμός. Το φαινόμενο αυτό είναι επικίνδυνο, σατανικό, και καταστροφικό. Δεν πιστεύω ότι ένας ημιμορφωμένος άνεργος φωτογράφος, που έχει όμως σωματοφύλακα, θα "ξεφορτωθεί τον Γιάκοβλεφ" από μόνος του.

Αυτοί απλά με χτυπούν συστηματικά, και θα έλεγα, άφοβα. Αλλά το πιο σημαντικό είναι το πλεονέκτημα να χρησιμοποιούν τη δημαγωγία: Ρώσικος-ΝεοΡώσικος, εθνικισμός, Μασονία, και αντισημιτισμός. Αυτό είναι κάτι το οποίο πρέπει να μας απασχολήσει. Ο σκοπός τους είναι απλά να παρακινήσουν το λαό σε κάθε μορφή εθνικισμού και τουλάχιστον σ' ένα μικρό πογκρόμ».

Και ο Γκορμπατσόφ μου είπε: "Θίχτηκες από τις προσβολές τους. Στρέφονται ενάντια σου και κυκλοφορούν προκηρύξεις για σένα..." Απάντησα: "Σήμερα είμαι εγώ. Αύριο θα είστε εσείς. Ακόμα και τώρα δεν επιτίθενται σε μένα τόσο, όσο επιτίθενται σ' εσάς".

Μια ομάδα διανοούμενων - Μπουλάτ Οκουτζάβα, Ερνστ, Νεζβέστνυ, και ακαδημαϊκοί έγραψαν ένα γράμμα για να με υπερασπίσουν, αν και ο Γκορμπατσόφ δεν επέτρεψε να δημοσιευτεί. "Γιατί να εξοργίζουμε το λαό;" Ήθελε να είναι καλός με όλους. Και έτσι κωλυσιεργούσαν μέχρι που δημιουργήθηκαν οι φασιστικές οργανώσεις. Στην επόμενη κοινωνική αλλαγή θα εμφανιστούν".

Αυτός ήταν ο Γκορμπατσόφ και ο ΣΥΝ δεν κάνει τίποτε άλλο από το να βαδίζει στο δρόμο που χάραξε ο πρώτος. Μόνο που οι εποχές έχουν αλλάξει. Ο Γκορμπατσόφ έπρεπε να μετασηματιστεί τώρα σε Ζιουγκάνοφ και ο ΣΥΝ να ξαναγίνει ψευτοΚΚΕ.

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΡΩΣΟΣΟΒΙΝΙΣΤΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ

Παρά την ομοβροντία του σοβινισμού και του σοσιαλφασισμού από τα ΜΜΕ για το θέμα με τον Οτζαλάν και το ΡΚΚ, μια σειρά από προοδευτικές και δημοκρατικές προσωπικότητες αντιστάθηκαν και ύψωσαν τη φωνή τους ενάντια σε αυτήν. Μια μερίδα της αστικής τάξης, οι πιο διορατικοί άνθρωποι, αντιστέκονται στην επέλαση του σοσιαλφασισμού και της πολεμοκαπηλείας και αποτελούν στο βαθμό που ακόμα δεν έχουν συγκροτηθεί οι λαϊκές δυνάμεις και το κόμμα της εργατικής τάξης μια μεγάλη εφεδρεία στην πάλη για τη δημοκρατία και την ειρήνη στη χώρα. Παρόλες τις ταλαντεύσεις τους και τις λάθος θέσεις τους, κύρια στο ζήτημα της επιθετικότητας της Τουρκίας, αποτέλεσαν μια ασπίδα στη λαίλαπα του αντιτουρκισμού και της πολεμικής υστερίας που σάρωναν τη χώρα εκείνες τις ώρες.

Αναφέρουμε παρακάτω ορισμένα χαρακτηριστικά αποσπάσματα από άρθρα που γράφτηκαν στον τύπο.

Γράφει ο Ι.Κ.Πρετεντέρης στο Βήμα, 28-2:

“Απορία πρώτη εγώ προσωπικά και σε αντίθεση με τον κ. Καλεντερίδη αγνοούσα εντελώς ότι οι τύχες του έθνους μου είναι κατάκάποιον τρόπο συνυφασμένες με τις τύχες των κούρδων αγωνιστών. Ούτε που μου είχε περάσει από το μυαλό! Μπορεί να μην τρέφω καμία ιδιαίτερη συμπάθεια για την Τουρκία και να συμπαθώ ιδιαίτερα τους Κούρδους (όπως άλλωστε συμπαθώ εξίσου τους δυστυχείς Αμπχάζιους και τους δύσμοιρους Τσετσένους...), αλλά αυτό έχει να κάνει με τα προσωπικά μου αισθήματα. Όχι με την εξωτερική πολιτική της χώρας. Και δεν μου αρέσει να μπλέκεται το ένα με το άλλο. Διότι, διαφορετικά, δεν θα χρειαζόμασταν υπουργό Εξωτερικών. Θα βάζαμε τον Νικηταρά τον Τουρκοφάγο και καθαρίσαμε!

Απορία δεύτερη. Παρακολουθώντας τα δελτία ειδήσεων και τις σχετικές εκπομπές μου έκανε εντύπωση ότι οι ίδιες φάτσες που μας ζητούσαν να εξοβελίσουμε “τους τουρκόγυφτους των Σκοπίων” ή να πέσουμε μαχόμενοι υπέρ “των ορθοδόξων αδελφών μας” έρχονται τώρα να σηκώσουν τη σημαία του κουρδικού ΡΚΚ και του “ήρωα Οτσαλάν”. Ή το κάνουν από συνήθεια ή από εμπόριο ή μας δουλεύουν ή απλώς θέλουν να ρίξουν τον Σημίτη...”

Ενώ ο Γ. Μαρίνος στο ίδιο:

“Η Ελλάς ως χώρα και όσοι ασχολούνται με το Κουρδικό αποδεικνύουν, αθελήτως έστω, ότι δεν μας ενδιαφέρει η απελευθέρωση και η ανεξαρτησία του κουρδικού έθνους, αλλά μόνο εκείνων των Κούρδων που είναι υπό τουρκική κατοχή. Και μάλιστα μόνο αν ανήκουν στο ΡΚΚ ...και το ακόμη ιλαροτραγικότερο πια είναι ότι επιμένουμε να συμπαραστεκόμαστε μόνο στο ΡΚΚ, το οποίο διέπεται από σταλινικές αντιλήψεις και πρακτικές, τις οποίες καταδίκασε και ο ί-

διος ο Οτσαλάν-προσοχή-κατά τη διαμονή του στην Ιταλία (δηλαδή χωρίς να βασανιστεί ή να ντοπαριστεί), ο οποίος παραδέχθηκε ότι τα περισσότερα εγκλήματα του ΡΚΚ διεπράχθησαν εις βάρος όχι Τούρκων αλλά Κούρδων και κατηγορήσε γι' αυτό τους ίδιους τους μαχητές του στρατού του. Αν τουλάχιστον είχαμε συνταχθεί υπέρ των Κούρδων γενικά, άρα και υπέρ των Κούρδων του Ιράκ, του Ιράν και της Συρίας, τότε τουλάχιστον θα είχαμε το άλλοθι της αντικειμενικότητας. Διαβάσατε ποτέ κάποια διακήρυξη συμπαραστάσης προς αυτούς τους Κούρδους και εναντίον των δυνάστων τους Σαντάμ, Άσαντ κλπ; Έκανε ο κ. Λαζόπουλος κάποια πορεία ή ο κ. Τσακνής κάποια συναυλία;...”

Και ο Ρ. Σωμερίτης στο ίδιο:

“Πρώτον, η Ελλάδα δεν πρόδωσε τον Οτσαλάν. Δεν είναι η κυβέρνηση που τον κάλεσε εδώ για να αυτοκτονήσει οργανώνοντας την παράδοσή του. Ο κούρδος ηγέτης με δική του θέληση βρέθηκε εδώ, όπου λίγοι τον ήθελαν ... Τρίτον, ο κ. Οτσαλάν δεν είναι ο ηγέτης όλων των Κούρδων. Είναι ο ηγέτης του μονολιθικού ΡΚΚ και τον αντιπολιτεύονται - πολλοί μάλιστα τον μισούν - εκατομμύρια Κούρδοι εντός και εκτός Τουρκίας, εθνικιστές, σοσιαλιστές ή και απλοί άνθρωποι. Επιπλέον ο κ. Οτσαλάν δεν περιμένει τους τούρκους ανακριτές του για να πει τα πιο απίθανα πράγματα. Ελεύθερος στη Ρώμη τον περασμένο Νοέμβριο είχε, αυτός ο απόλεμος, καταδικάσει τα εγκλήματα των κούρδων ανταρτών και είχε προτείνει πολιτικές λύσεις καταδικάζοντας τη βία και την τρομοκρατία...”

Έκτον, η υπόθεση Οτσαλάν δεν αποκάλυψε - επιβεβαίωσε μόνο - τις τεράστιες αδυναμίες του κρατικού μηχανισμού, τον προπαγανδιστικό στα όρια του ολοκληρωτισμού χαρακτήρα της ενημέρωσης που τα περισσότερα ΜΜΕ προσφέρουν σε αυτό τον λαό... επιβεβαιώνεται ότι η κακή μας εθνική μοίρα οφείλεται όπως πάντα στους υπερεθνικιστές (με το προσωπικό αζημίωτο) εφιάλτες και σε μερικούς (αγνούς;) επαναστάτες”.

Ενώ ο Α. Ανδριανόπουλος:

“Οι Ευρωπαίοι δεν είναι ανόητοι που θεωρούν το ΡΚΚ τρομοκρατική οργάνωση, ενώ εμείς θεωρούμε ότι δεν είναι” (Αδέσμευτος Τύπος, 1-3).

Στη γραμμή της ειρήνης κινείται και ο Μ. Παπακωνσταντίνου στη συνέντευξή του στην εφημερίδα Εξπρές, 21-2 :

“Η δική μου άποψη είναι να κουβεντιάσουμε με τους Τούρκους. Διάλογο, όχι εκχώρηση κυριαρχικών δικαιωμάτων. Αν ο διάλογος δεν βγει πέρα, τότε θα μπορούσαμε να κάνουμε μια συμφωνία με τους Τούρκους να αρχίσουμε διάλογο κι αν τα βρούμε έχε καλώς. Αν όχι τότε να δούμε το ενδεχόμενο προσφυγής σε τρίτους ή στο δικαστήριο της Χάγης, αν μείνουν εκκρεμή θέματα”.

Τα γραπτά μένουν...

Scripta manent (= τα γραπτά μένουν), λέει ένα σοφό λατινικό ρητό.

Πριν ξεσπάσει το “σκάνδαλο Οτζαλάν” με τη σύλληψή του και όσα ακολούθησαν, ο Νίκος Μπίστης, ανώτατο στέλεχος του Συνασπισμού και υπεύθυνος του κόμματος για τα Εξωτερικά, είχε γράψει ένα αποκαλυπτικό άρθρο στην Αυγή (6 Φλεβάρη), με αφορμή τις εικασίες ότι πέρασε από το Ελληνικό (το αεροδρόμιο) ο Οτζαλάν και η κυβέρνηση αρνήθηκε να του δώσει άσυλο (τελικά, εκ των υστέρων αποδείχτηκε ότι δεν ήταν καθόλου εικασίες).

Με το άρθρο του αυτό (υπό τον τίτλο “Οτσαλάν και προγραμματική αντιπολίτευση”) ουσιαστικά απαντάει στους κάθε λογής εθνικιστές-σοβινιστές, που είχαν κατηγορήσει την κυβέρνηση Σημίτη για τη μη παροχή ασύλου, παρουσιάζοντας το ΣΥΝ ως ένα υπεύθυνο κόμμα το οποίο δεν κάνει ευκαιριακή, αλλά “προγραμματική” αντιπολίτευση.

Αν έχει μια ιδιαίτερη αξία το άρθρο δεν είναι τόσο για την κριτική του στο σοβινισμό, όσο για την ίδια τη θέση που έπαιρνε τότε ο Συν. Ας το παρακολουθήσουμε:

«Πάντα οφείλουμε να σκεφτόμαστε τι θα κάναμε εμείς αν ήμασταν κυβέρνηση. Δεν έχουμε, λοιπόν, πρόβλημα να συμφωνήσουμε με επιλογές της κυβέρνησης που ταυτίζονται ή προσεγγίζουν δικές μας επιλογές (...) Ένα τέτοιο ζήτημα ήταν αυτό της άφιξης (: Οτσαλάν στην Ελλάδα και η θέση της ελληνικής κυβέρνησης. Πέρα από επιμέρους διατυπώσεις του κ. Ρέππα και άλλες υπαρκτές, αλλά δευτερεύουσες πλευρές, η ελληνική κυβέρνηση ορθά αντιμετώπισε το πρόβλημα (...) Η κυβέρνηση είχε δύο επιλογές. Ή να του δώσει πολιτικό άσυλο ή να του υποδείξει διακριτικά να αναζητήσει άλλη χώρα εγκατάστασής του. Δια στόματος πρωθυπουργού πληροφορηθή-

καμε ότι θα υποδείκνυε το δεύτερο. Και έπραξε ορθά. Αν υπήρχε άλλη πρόταση, περιμένω να ακούσω την τεκμηρίωσή της. Δεν νομίζω ότι ήταν ιδιαίτερα εύστοχη η πρόταση να κρατήσουμε τον Κούρδο ηγέτη στο αεροπλάνο του στο Ελληνικό και να ζητήσουμε να ενεργοποιηθούν οι μηχανισμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αν η Ευρωπαϊκή Ένωση ήθελε σαν σύνολο να ενεργοποιηθεί, θα το έκανε τους τρεις μήνες που το ζητούσε απεγνωσμένα ο Ντ' Αλέμα. Θα ήταν αφέλεια να περιμένουμε ότι θα το έπραττε για τον κ. Σημίτη με τον Οτσαλάν στο αεροδρόμιο. Το βάρος των εξελίξεων σ' αυτήν την περίπτωση ποιος θα το σήκωνε; Η εμπλοκή του Κουρδικού στα γρανάζια των ελληνοτουρκικών διαφορών ενισχύει τον αγώνα των Κούρδων; Ο ρόλος του Συν είναι να προβλέπει και να προτείνει με αίσθημα ευθύνης. Δεν είναι να κάνουμε αβανταδόρικες προτάσεις και ανέξοδες υποδείξεις» (η υπογράμμιση δική μας).

Συγκρίνετε αυτή την θέση του Συν (πριν τη σύλληψη του Οτζαλάν) και τη θέση του μετά τη σύλληψη, οπότε τους δόθηκε μια χρυσή ευκαιρία να προωθήσουν τις πάγιες θέσεις τους (βασικά την ομηρία της κυβέρνησης μέσω του Συμβουλίου Εξωτερικής Πολιτικής και, συνακόλουθα, την παραπέρα ρωσοποίηση της εξωτερικής πολιτικής) και να φάνε ταυτόχρονα και μερικούς “ενοχλητικούς” υπουργούς. Θαυμάστε τη συνέπεια (!) των δύο θέσεων, όταν ο Κωνσταντόπουλος κατάγγελλε την κυβέρνηση ακριβώς γιατί δε διεθνοποίησε το ζήτημα και έκανε “μυστική διπλωματία”!

Πάντως δεν μπορούμε να αποκλείσουμε ότι ο Μπίστης εκφράζει άλλο ρεύμα από το κεντρικό σοσιαλφασιστικό μέσα στο ΣΥΝ. Ήδη και από άλλες πλευρές έρχονται στην επιφάνεια αντιθέσεις μέσα στον ΣΥΝ.

Συγκυβέρνηση και στην ΕΥΠ

Μετά τον Γ. Παπανδρέου να και η Β. Παπανδρέου που εισάγει τα νέα ήθη της συγκυβέρνησης με τους σοσιαλφασίστες. Λίγο πιο συγκρατημένα, αλλά το κάνει.

Αντί λοιπόν να τοποθετήσει αυτή, όπως μπορεί και όπως συμβαίνει ως τώρα, τον αρχηγό της ΕΥΠ ζητάει την έγκριση του ΚΥΣΕΑ. Στην προκειμένη περίπτωση αυτό σημαίνει έγκριση του Τσοχατζόπουλου, σαν υπουργού Άμυνας και Χρυσοχοϊδη, δηλαδή του πιθανότατα υποτακτικού του Λαλιώτη, σαν υπουργού Δημ. Τάξης. Και η έγκριση δόθηκε. Η απόφαση για την τοποθέτηση ως επικεφαλής της ΕΥΠ του ως τα χθες γ. γραμματέα του Υπ. Εξωτερικών Αποστολίδη, στον οποίο ο Γ. Παπανδρέου ανέθεσε την σίγουρη νικηφόρα φυγάδευση της ΡΚΚ - συμμορίας από το Ναϊρόμπι, ήταν ομόφωνη. Δηλαδή και οι σοσιαλφασίστες συμφώνησαν.

Και δεν είναι μόνο αυτό. Η Β. Παπανδρέου ανακοίνωσε “ότι θα θεσμοθετηθεί η τακτική ενημέρωση των αρχηγών ή εκπροσώπων κομμάτων”. Τακτική ενημέρωση στα ζητήματα της ΕΥΠ σημαίνει ΕΥΠ διαφανής στο σοσιαλφασισμό.

Σημ.: Την ώρα που γράφεται αυτό το σημείωμα ο Σημίτης αρνείται το Συμβούλιο Εξωτερικής Πολιτικής και αφήνει εκτεθειμένο τον Γ. Παπανδρέου. Φαίνεται πως πάλι αναθάρρησε. Θα δούμε λοιπόν σύντομα, πάνω σ' αυτό το ζήτημα τους νέους πρακτικούς συσχετισμούς μέσα στην κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ. Όσο για τον Γ. Παπανδρέου, αυτός εκθείασε στη Βουλή τη Βάσω για την τοποθέτηση του Αποστολίδη σαν τοποθέτηση “κοινής αποδοχής”, και την έφερε σαν άλλοθι και της δικιάς του πολιτικής.

ΚΟΣΣΟΒΟ

ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΤΟ ΡΑΜΠΟΥΓΙΕ

Άκαρπες έληξαν σ' αυτή τη φάση οι διαπραγματεύσεις στο Ραμπουγιέ. Η ιστορία χάλασε από πρώτη ματιά, γιατί οι δύο σοβινισμοί που συγκρούονταν για την κυριαρχία στο Κόσοβο, ο αλβανικός και ο σέρβικος, αρνήθηκαν εξ ίσου να υπογράψουν την πρόταση της ομάδας επαφής (η ομάδα επαφής είναι ουσιαστικά μια διαρκώς αμερικανορώσικη συνεννόηση με ρόλο συμβούλου για μερικές μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες).

Αυτή η πρόταση πρόβλεπε μια μεταβατική περίοδο τριών χρόνων στη διάρκεια της οποίας θα αποχωρούσαν τα σέρβικα στρατεύματα από το Κόσοβο και θα αποπλίζονταν ο ΑΣΚ (Απελευθερωτικός στρατός των Αλβανών Κοσοβάρων). Τη θέση αυτών των στρατών θα έπαιρνε μια πολυεθνική στρατιωτική δύναμη υπό τον ΟΗΕ. Σ' αυτό το διάστημα οι Κοσοβάροι θα είχαν διευρυμένη αυτοδιοίκηση, δηλαδή κοινοβούλιο και δικαστική εξουσία, στην ουσία ένα καθεστώς επιστροφής στην προ του 1981 κατάσταση. Από την άλλη το Κόσοβο θα ανήκε στη σέρβικη επικράτεια.

Οι Σέρβοι αρνήθηκαν αυτή την πρόταση στο ζήτημα της διεθνούς στρατιωτικής παρουσίας, η οποία θα σήμαινε ντε φάκτο απώλεια της κυριαρχίας τους. Οι Αλβανοί την αρνήθηκαν επειδή δεν υπήρχε πρόβλεψη ότι στο τέλος της τριετίας θα γίνει δημοψήφισμα για την αυτοδιάθεση, δηλαδή για την απόσχιση του Κόσοβο, ενώ πιο συγκεκριμένα την αρνήθηκαν γιατί δεν ήθελαν αποπλισμό του ΑΣΚ.

Οι Αμερικάνοι δεν περίμεναν αυτή τη δεύτερη άρνηση. Αυτή η δεύτερη άρνηση έσωσε τους Σέρβους, γιατί αν μόνοι αυτοί δεν υπόγραφαν τη συμφωνία, τότε θα δέχονταν άμεσα στρατιωτικό πλήγμα από το ΝΑΤΟ.

Άρα το αληθινό ερώτημα είναι γιατί δεν υπέγραψαν οι Αλβα-

νοί. Η εξήγηση ότι η συμφωνία δεν προβλέπει δημοψήφισμα στο τέλος της τριετίας δεν μπορεί από μόνη της να σταθεί γιατί η συμφωνία επίσης δεν αποκλείει ότι δεν θα γίνει δημοψήφισμα τότε, ούτε δεσμεύεται για το μελλοντικό καθεστώς του Κόσοβου. Ίσα - ίσα η συμφωνία πρόβλεπε ότι στην αναθεώρησή της, ύστερα από τρία χρόνια, θα ληφθούν υπόψη οι "επικρατούσες εκείνη την περίοδο απόψεις". Ούτε μπορούσε να σταθεί σαν αιτία ο αποπλισμός του ΑΣΚ, γιατί ο ΑΣΚ βρίσκεται ακόμα σε πολύ μειονεχτική θέση σε σχέση με τους Σέρβους.

Είναι φανερό ότι συνέφερε αυτή τη στιγμή τους Αλβανούς η διπλωματική απομόνωση και ο βομβαρδισμός της Σερβίας, ενώ αργότερα οι ίδιοι δεν εμποδίζονταν ναβάλουν ζήτημα ανεξαρτησίας. Βέβαια το αλβανικό βέτο έγινε κάπως πειστικό γιατί ο ΑΣΚ διασπάστηκε σε δύο τάσεις. Η μία, η κυρίαρχη, με επικεφαλής έναν ως χθες εντελώς άγνωστο 28χρονο, ονόματι Χασίμ Τάκι, που εμφανίζεται σαν μετριοπαθής διαλλακτικός και η άλλη, η σκληροπυρηνική, με επικεφαλής τον ως χθες αναντίρρητο παλιό σοβινιστή ηγέτη, τον Άντεμ Ντεμάτσι.

Ο ουρανοκατέβατος Χασίμ Τάκι αρνήθηκε να υπογράψει τη συμφωνία υποχωρώντας δήθεν στον Ντεμάτσι. Όμως το ερώτημα είναι γιατί να υποχωρήσει ο

Τάκι την ώρα που ο Ντεμάτσι έχει χάσει την ηγεμονία μέσα στον ΑΣΚ και όταν είναι φανερό ότι υπογράφοντας ο Τάκι θα είχε μαζί του τις ΗΠΑ και την Ευρώπη;

Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι σαν κάθε ουρανοκατέβατο και πιτσιρικά ηγέτη έτσι και ο Τάκι θα έχει σκοτεινούς δεσμούς με τη φράξια Νάνο, το σοσιαλιστικό κόμμα και τελικά με τη ρώσικη διπλωματία, η οποία υποστήριξε σταθερά το αντι-Μπερίσα πραξικόπημα του '97. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι στην μεγάλη τελευταία αναμέτρηση Νάνο - Μπερίσα ο ΑΣΚ, που φαινομενικά βρίσκεται πιο κοντά στο σοβινιστή Μπερίσα, υποστήριξε το καθεστώς Νάνο.

Νομίζουμε λοιπόν ότι ο Τάκι δεν υπόγραψε τη συμφωνία ακριβώς για να εμποδίσει το βομβαρδισμό της Σερβίας, ενώ για να μην εκτεθεί ο ίδιος σαν αδιάλλακτος στη Δύση καλύφθηκε πίσω από την αληθινή αδιαλλαξία του Ντεμάτσι. Πίσω από αυτή την άρνηση του ΑΣΚ κρύφτηκε με τη σειρά της και η Ρωσία, που δεν χρειάστηκε ναβάλει βέτο κατά των βομβαρδισμών και να απομονωθεί σαν φιλοσέρβικη μέσα στην ομάδα επαφής.

Ταυτόχρονα με αυτόν τον τρόπο η Ρωσία μπόρεσε να εμφανιστεί σαν σωτήρας στα μάτια της Σερβίας, χωρίς καμιά σοβαρή πολιτική αβαρία στη σχέση της με τη Δύση. Όλες οι δηλώσεις που έχει κάνει ως τα τώρα ο Γιέλτσιν ότι δεν θα επιτρέψει τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς στη Σερβία δεν έχουν μετατραπεί ποτέ σε επίσημη ρώσικη διαφωνία μέσα στην ομάδα επαφής, ενώ τώρα όλοι οι σέρβοι εθνικιστές πίνουν νερό στο όνομα της Ρωσίας. Έτσι η Ρωσία βρίσκεται με-

σα σε όλα και μέσα σε όλους. Και στη Σερβία με τον αντιπρόεδρο Ντράσκοβιτς και στην Αλβανία με τους ψευτοσοσιαλιστές και μέσα στον ΑΣΚ, και στην ομάδα επαφής. Αυτός είναι και ο λόγος που η Ρωσία δεν είχε ανοίξει το μέτωπο του Κόσοβου πριν πέσει ο Μπερίσα, δηλαδή πριν έρθουν οι φίλοι της στα πράγματα. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ότι τα ντουφέκια του ΑΣΚ κήρυξαν τον πόλεμο μόλις ήρθε στην εξουσία το σοσιαλιστικό κόμμα, δηλαδή οι χοτζικοί.

Ποιος όμως είναι ο στόχος του Κρεμλίνου; Είναι δυνατό να μείνει έτσι τετατωμένη η κατάσταση, δίχως να προχωράει ούτε ο ΑΣΚ, ούτε ο Μιλόσεβιτς; Είναι δυνατό το Ραμπουγιέ να οδηγηθεί σε χρεοκοπία όταν οι συνομιλίες επαναληφθούν στα μέσα του Μάρτη; Είναι δυνατό οι νατοϊκές δυνάμεις να μείνουν ακίνητες στη Δημ. της Μακεδονίας; Είναι δυνατό να συνεχιστεί η κατάσταση του, ούτε πόλεμος ούτε ειρήνη;

Μα αυτή ακριβώς είναι η ιδανική κατάσταση για αυτό το κέντρο της διεθνούς αναταραχής, που είναι η Ρωσία των νέων Τσάβρων. "Ούτε πόλεμος, ούτε ειρήνη στο Κόσοβο". Χάρη σ' αυτή την πολιτική, που σημαίνει ότι μια πηγή πρέπει να μένει πάντα ανοιχτή, η Ρωσία εμφανίζεται σαν ο απόλυτα απαραίτητος εταίρος όλων των πλευρών που σε όλες προωθεί τις θέσεις του. Βέβαια η στρατηγική επιλογή της Ρωσίας είναι η Σερβία, αλλά δίχως την πίεση του ΑΣΚ και την απειλή του διαμελισμού και τη δυτικής επέμβασης, ποτέ η Ρωσία δεν θα μπορούσε να προχωρήσει τόσο βαθιά τις θέσεις της στη Σερβία.

Είναι καταπληκτικός ο τρόπος με τον οποίο αυτοί οι τραμπού-

κοι προχωράνε τα πιόνια τους. Με ανοιχτή την πληγή του Κόσοβου η Ρωσία σταθεροποιεί το δουλικό της καθεστώς Τζουκάνοβιτς στο Μαυροβούνι, κάνοντας το μάλιστα να εμφανίζεται σαν φιλικό προς το ΝΑΤΟ και σαν αντι-Μιλόσεβιτς.

Σε λίγο καιρό με αυτή τη γενική περικύκλωση ο Μιλόσεβιτς θα πέσει και η Σερβία θα περάσει αυτανδρή στα ρώσικα χέρια. Επίσης χάρη στην πηγή του Κόσοβου η Ρωσία απλώνει τα χέρια της και στη Δημ. της Μακεδονίας. Η χώρα αυτή ήδη συγκλονίζεται από την εθνική διαμάχη ανάμεσα στους Μακεδόνες και τους Αλβανούς και η όξυνση της κρίσης στο Κόσοβο δυναμώνει μοιραία τον αλβανικό εθνικισμό στο Τέτοβο. Ο Γκλιγκόροφ πολύ σωστά έχει αρνηθεί να γίνει η χώρα του στρατιωτική βάση της νατοϊκής και αντισέρβικης επέμβασης.

Αντίθετα η κυβέρνηση Γκεοργκίεφσκι - Τοπουρκόφσκι με κάθε συνιστώσα να κινείται από διαφορετική πλευρά, έχειβάλει τη χώρα στο κέντρο του πολέμου του Κόσοβου και την οδηγεί σε ασύλληπτες περιπέτειες και αζεπέραστα θερμή εθνική κρίση. Ο τελικά ευνοούμενος θα είναι και εδώ η Ρωσία, η οποία αν αρχίσει εθνικός εμφύλιος στη Δημ. της Μακεδονίας, θα πάρει μονομιάς το μέρος των "αδελφών ορθόδοξων σλάβων" και αδυνατισμένους θα τους σύρει στο άρμα της.

Πραγματικά μόνο η τύφλα και η παλιανθρωπιά της Δύσης μπορεί να συγκριθεί με αυτή την αποχαλίνωση και την ποταπότητα των βαλκανικών εθνικισμών, που όλοι μαζί φέρνουν τους νέους τσάβρους θριαμβευτικά στο μαλακό υπογάστριο της Ευρώπης.

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Στην εφημερίδα *Εποχή* της Κυριακής 14 του Φλεβάρη γράφτηκε σε άρθρο που υπογράφηκε από έναν κ. Σβόλη και τίτλο "*Τρομοκρατία με ανοιχτά σχολεία*" ότι "*καθηγητές μέλη της ΟΑΚΚΕ ενήργησαν μαζί με τη Διευθύντρια του 4ου Γυμνασίου να μαζέψουν υπογραφές για να αποβληθούν μαθητές που συμμετέχουν στην κατάληψη του σχολείου*".

Πρόκειται για μια χοντροκομμένη προβοκάτσια που προφανώς θα ξεκίνησε από σοσιαλφασιστικούς κύκλους στους καθηγητές.

Η ΟΑΚΚΕ, αμέσως μόλις έμαθε για την ύπαρξη αυτού του κειμένου στις 26 του Φλεβάρη σε συνεννόηση με τους υπεύθυνους της σύνταξης, έστειλε ανακοίνωση διάψευσης που έλεγε ότι ούτε υπάρχει, ούτε υπήρξε ποτέ καθηγητής της ΟΑΚΚΕ στο 4ο Γυμνάσιο Βύρωνα, ούτε οποιοδήποτε μέλος της που να εμπλέκεται μ' αυτό το σχολείο, και ότι άλλωστε από θέση αρχής η ΟΑΚΚΕ θα ήταν μαχητικά αντίθετη σε κάθε αποβολή μαθητή επειδή αυτός συμμετείχε σε καταλήψεις.

Στο φύλλο της *Εποχής* που κυκλοφόρησε στις 28

του Φλεβάρη η διάψευση μας δεν υπήρχε. Αντιπροσωπεία των καθηγητών της ΟΑΚΚΕ διαμαρτυρήθηκε στους υπεύθυνους της εφημερίδας που είπαν ότι δεν πήραν το σχετικό φαξ κι έτσι τους παρέδωσε νέο κείμενο διάψευσης.

Τη στιγμή που γράφουμε, το νέο φύλλο της *Εποχής* δεν έχει κυκλοφορήσει. Θα περιμένουμε να δούμε αν πρόκειται για τοπική παλιανθρωπιά κάποιων συκοφαντών, ή για σχέδιο προβοκάτσιας.

